

Dobrodružství

na

Coatsově ostrově

Bettina Kettschau

Přeloženo z německého originálu

„Abenteuer auf Coats Island“

vydaného nakladatelstvím

Christliche Schriftenverbreitung Hückeswagen

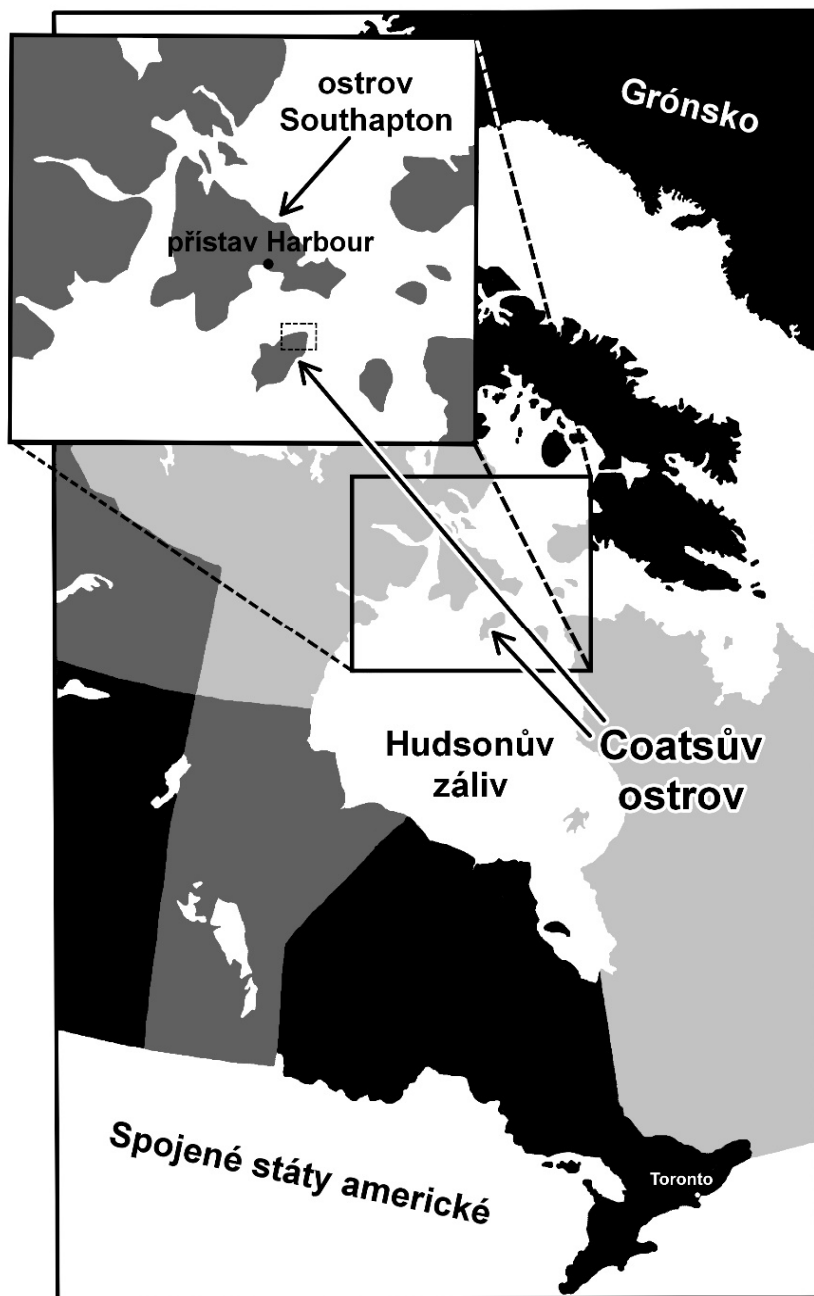
v roce 2009

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

www.sirenipismasvateho.cz

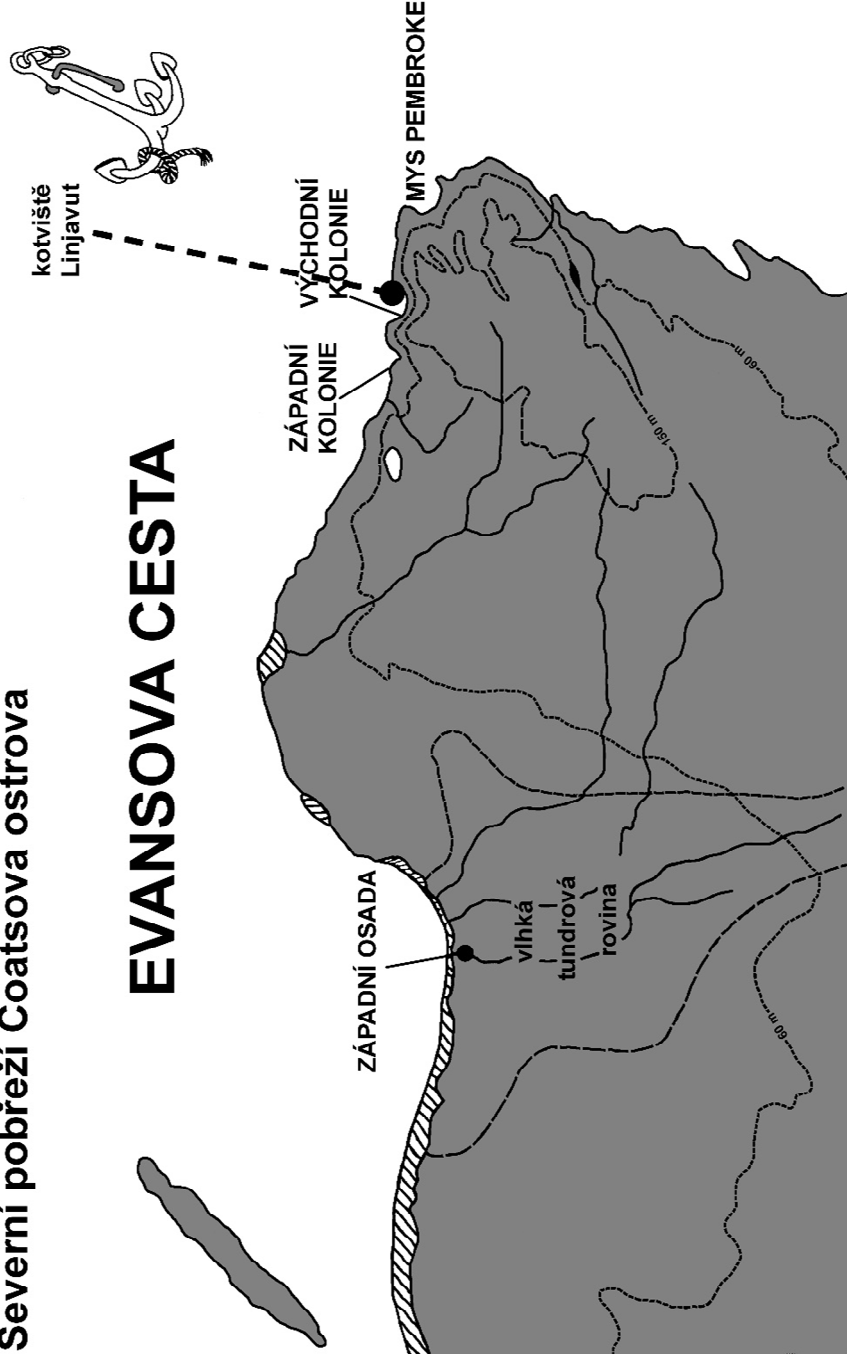
2016

KANADA (výřez)

Severní pobřeží Coatsova ostrova

EVANSOVA CESTA

Jedenáct osob, čtyři psi a jeden člun

Sammy Parker

Martin Parker – *jeho otec*

Matiuse – *kamarád Sammyho*

Maja – *Sammyho pes*

Aanja Araková

Abel Arak – *její tchán*

dr. Henri Wembley – *učitel*

Linjavut – *rybářský člun Maakilutových*

Theo Maakilut – *kapitán člunu Linjavut*

Derek Maakilut

a Petr Maakilut – *jeho bratři*

John Okkumaluk

Ninaq – *Johnův vedoucí pes*

Takut a Santak – *dva další sáňoví psi*

Tim Nuulak – *pilot*

Obsah

První kapitola.....	10
Druhá kapitola	16
Třetí kapitola	21
Čtvrtá kapitola	28
Pátá kapitola.....	34
Šestá kapitola	38
Sedmá kapitola	43
Osmá kapitola.....	46
Devátá kapitola.....	49
Desátá kapitola.....	52
Jedenáctá kapitola.....	57
Dvanáctá kapitola.....	61
Třináctá kapitola.....	66
Čtrnáctá kapitola	69

První kapitola

Suchý, chladný vítr vál přes pobřežní rovinu. Proto se vzduch zdál být ještě chladnější, než doopravdy byl. Sammy si schoval ruce hluboko do kapes své bundy parky a energicky vykročil kupředu. Maja bujně pobíhala podél vody. Tato fena huskyho byla dárek od Sammyho dědečka. Sammy ji dostal při poslední dědečkově návštěvě. Tehdy bydleli Sammy s tatínkem ještě v Torontu. Dědeček mu do ruky mlčky vtiskl vodítko mladého psa a pak řekl: „Abys tam na severu nebyl tak sám.“ On a tatínek se na sebe tiše podívali – v hlubokém porozumění.

Sluneční paprsky se až nesnesitelně jasně leskly a tančily po mořské hladině. Sammy přivřel oči a zamrkal. Nechtěl už myslet na minulost, na přátele, příbuzné, na prarodiče a na – maminku. Teď platila jen přítomnost.

V dálce na obzoru se nyní vynořilo městečko. Coral Harbour byla jediná osada na Southamptonu, ostrově v severní části Hudsonova zálivu. V městečku žilo asi 800 obyvatel. Bylo to nejzvláštnější místo, jaké kdy Sammy poznal. Coral Harbour bylo osamělé a zároveň živé maličké středisko života téměř na samém chladném konci světa. Lidé v Coral Harbouru byli mladí, velké procento z nich bylo dokonce mladší než 25 let. Kdyby někdo přihlížel hodině tělocviku ve škole nazvané Sakku, připadal by si jako v nějaké americké sportovní metropoli. Bylo možné tam vidět nejmodernější techniku vedle tradičního způsobu života Inuitů.¹ Obojí tam existovalo – jedno vedle druhého.

Najednou už byl vidět přístav. Sammy zůstal stát, protože ho tento pohled vždycky fascinoval. Malé joly, rybářské čluny a rybářské lodi se jemně pohybovaly v příboji. Přístav byl nezamrzlý jen po tři až čtyři měsíce v roce. A v těchto nekonečně dlouhých dnech polárního léta se odehrával téměř celý život rybářů, námořníků a badatelů! Při pohledu na přístav se Sammymu rychleji rozbušilo srdce.

¹ Inuité = Eskymáci – pozn. překl.

Sammy a jeho tatínek bydleli docela blízko přístavu v malém pronajatém domě. Sammy vešel do chodby. Maja tiše cupitala za ním. Když vešel dovnitř, spatřil tmavovlasou ženu, která seděla na zemi mezi několika velkými cestovními taškami.

„Ale Aanjo,“ pousmál se Sammy, „co to všechno balíš? Vždyť tam už stanu jenom týden. A je téměř ještě léto!“

„Poslouchej, Samueli Parkere!“ napřímila se Aanja v celé své maličké výšce. „Zatím tu bydlíš jen pár měsíců. Nevíš nic, slyšíš, nic o Nunavutu.² Věř mi, že vím mnohem lépe než ty, co budeš potřebovat na cestu.“

„Dobře, dobře,“ uklidňoval ji Sammy. Znal Aanjin temperament. A v nitru si vážil jejích zkušeností. Aanja žila od dětství na ostrově Southampton. Od svého tatínka a dědečka znala ještě tradiční nomádský způsob života Inuitů.

Aanja bydlela se svou dcerou Sárou v útulném bytě na konci ulice a pomáhala v domácnosti Sammyho tatínka, vařila, prala a obstarávala potřebné věci. Sára chodila do stejné třídy jako Sammy. Její tatínek byl před několika lety při neštěstí smrtelně zraněn a zemřel.

Sammy chvíli mlčky pozoroval Aanju při práci. Pak jí podával to, co zatím nebylo zabaleno – oblečení a výstroj. Vespod objevil malou knížku. „Nový zákon,“ četl s údivem.

Aanja přibalila knížku nahoru na jeho svetry a energicky uzavřela zip tašky. Sammy přinesl z knihovny ještě jednu knihu, průvodce přírodou. Měla nadpis: „Ptáci a savci kanadské Arktidy.“ Aanja souhlasně přikývla a přibalila knížku do tašky.

² Nunavut znamená „naše země“ v inuitštině, řeči Inuitů. Zároveň je to i označení pro jednu z provincií Kanady, do které patří mimo jiné také ostrovy Hudsonova zálivu.

Sammy najednou pocítil, jak už se těší. A vzpomínal na srpnový den asi před čtyřmi týdny, kdy právě začal nový školní rok ve škole Sakku ...

Toho večera u nich byl na návštěvě dr. Wembley, mladý učitel, kolega Sammyho tatínka, pana Parkera. Pan učitel Wembley, Frankokanadčan, který ale ovládal i angličtinu a inuitštinu, jako by to byly jeho mateřské jazyky, učil na škole Sakku přírodopis a chemii. Žáci ho měli moc rádi, protože Wembley jim uměl živě a zajímavě představit živočichy a rostliny jejich domoviny. Jemu samému se splnil sen žít a bádat v téměř liduprázdné krajině. On a Sammyho tatínek byli jedinými bělochy v sedmnáctičlenném učitelském sboru školy.

„Jak jsem slyšel, plánuješ výzkumnou cestu,“ zajímal se pan Parker, když po dobrém rybím jídle ještě seděli pospolu. V kamnech příjemně plápolal oheň.

„Ano,“ nadšeně odpověděl pan Wembley. „Ve škole mi dali týdenní dovolenou. Přeplováme se na Coatsův ostrov. Moje námořnictvo je připraveno: mladý Theo Maakilut a oba jeho bratři.“

Sammyho tatínek přikývl. Maakilutovy dobře znal. Theovi bylo 27 let. Rodina vlastnila starý rezavý rybářský kutr. Když Theo přišel o práci v komunální správě, tak spolu se svými bratry opravil a přestavěl Linjavut. Tu práci dělali s láskou. A Theo měl řemeslnou zručnost. V létě pak podnikal plavby spojené s rybolovem nebo výletní plavby pro turisty, kteří byli ubytováni v jediném hotelu Coral Harbouru.

„Theo s tím hned souhlasil,“ vyprávěl Wembley dále. „Chce využít pobyt na Coatsově ostrově k lovu. Jejich rodině se po materiální stránce nedaří dobře. Theo jediný z nich vydělává a život zde je drahý.“

Toho si rychle všimli i Parkerovi hned po svém příjezdu sem minulého léta. Potraviny, které byly k dispozici v obou supermarketech, musely být dopravovány letadlem. Bednička s colou stála 48 kanadských dolarů! Sammy mezitím zjistil, že může docela dobře pít i chutný ovocný čaj, který jim posílali dědeček s babičkou. Ale v létě šlo také objednat

si zboží, které se rychle nekazí, lodní cestou. Nezaměstnanost v Coral Harbouru byla padesátiprocentní. Tradiční lov a rybolov byly ve vsi stále ještě velmi důležité.

„Proč sis vybral zrovna Coatsův ostrov?“ se zájmem se ptal pan Parker.

„Dostal se mi do ruky zajímavý časopis regionální kanceláře Canadian Wildlife Service³, kde dva badatelé pozorovali zejména ptáky. Skalní kolonie tlustozobých ptáků – žijí tam alky – jsou v naší oblasti nejjižněji umístěné kolonie. Nemohu se ani dočkat, až budu v jejich výzkumech pokračovat.“

„Není na to v tomto období už moc pokročilá doba?“ zeptal se pan Parker.

„Nemusí být. Pozorování CWS a jiných badatelů probíhala vždycky v letních měsících. Mě teď hlavně zajímá, kdy na podzim alky opouštějí své kolonie, aby letěly dál na jih. Pracovníci CWS píší o tom, že kolonie bývají někdy opouštěny v srpnu, ale v některých letech také ještě v září osídlují ostrovy tisíce a tisíce ptáků. Kromě toho mne zajímá, kolik zvířat tam zůstává průměrně i přes zimu, protože i to bylo zkoumáno. V této oblasti bychom mohli udělat zajímavá pozorování, i kdyby už bylo po hlavním tahu alek.“

„Každopádně se v Hudsonově zálivu oteplilo. Chtěl bych vědět, jaký vliv to má na stěhování ptáků, mrožů a velryb.“

„Má to pořádný vliv,“ řekl Sammy toužebně. „To by bylo něco pro Matiusa a pro mě!“

Matiuse byl jeho nejlepší přítel, téměř od prvního dne, kdy začal navštěvovat školu Sakku v Coral Harbouru. Oběma chlapcům bylo čtrnáct let a byli takřka nerozluční.

Doktor Wembley se usmál a mrkl na něho. „Když o tom tak přemýšlím, říkám si, že bych pro svou výzkumnou cestu docela potřeboval dva šikovné asistenty, které zajímá přírodopis.“

³ Canadian Wildlife Service, zkratkou CWS = Kanadská správa divočiny – pozn. překl.

Sammyho oči se rozzářily. Ale zatím se neodvážil pohlédnout na tatínka.

„Co myslíš, Martine,“ řekl Wembley tiše, „mohu s sebou vzít tvého syna?“

Pana Parkera se zmocnil jakýsi nepříjemný pocit. „Není – není to nebezpečné?“

„Život tady na severu je nebezpečný!“ přiznal doktor bez obalu. „Ale pomysli, jaké to bude úžasné dobrodružství pro tvého syna, výlet, který mu přinese neocenitelné poznatky a zkušenosti.“

„Abys mně nerozuměl špatně, Henri. Věřím, že Sammy se s tebou bude mít dobře. Jenom...“

„Rozmyslete si to a v nejbližších dnech mi dejte vědět,“ řekl Wembley přátelsky.

Martin Parker ještě chvíli bojoval sám se sebou. „Samueli, pokud bys rád jel, nemám nic proti tomu. Ve škole tě omluvím.“

Sammy zajásal.

A také jeho kamarád Matiuse dostal od rodičů dovolení...

Aanja vstala a zmizela ve vedlejší místnosti. Hned nato se vrátila s velkým balíkem.

„To snad nemyslíš vážně, Aanjo,“ protestoval Sammy zděšeně. „Přece mně s sebou nebudeš dávat teplý oblek do sněhu! Vždyť je teprve zámraz!“

„Samozřejmě si ho vezmeš s sebou!“ odvětila Aanja s úplným klidem. „Však ho uvezeš a mnoha lidem už zachráníš život!“

„Já tě nechápu. Pořád se mluví o globálním oteplování. Led zamrzá později. Vídáme tu na severu najednou ptáky, kteří předtím ještě nikdy nelétali tak daleko.“

„To je pravda. Ale počasí je navíc nevypočitatelné. Arak i někteří jiní staří lidé říkají, že zima letos přijde brzy. Všechno je zmatené. Víš, vítr se může během chvíle otočit a hnát ledové kry na jih. A Arak říká, že je moc pozdní roční doba pro bezpečnou cestu po Evans Strait.⁴

„Ale vždyť Arak s námi sám jede,“ namítl Sammy udiveně.

Přes hezký obličej černovlasé inuitské Indiánky přelétl lehký ruměnec.

„Protože jsem ho o to požádala,“ zabručela.

„Ty jsi o to požádala svého tchána? Proč?“

„Ta cesta je nebezpečná,“ rozhorlila se Aanja. V jejích tmavých očích to blýskalo. „Musíte s sebou mít někoho, kdo zná Arktidu tak, jak ji znali staří Inuité. Někoho, kdo poslouchá vítr a všímá si toho, jak vypadají mraky. Doktor Wembley a Maakilutovi – ti všichni jsou mladí, nezkušení lidé. Poslouchej, Samueli, já nechci, aby se ti něco stalo! Tobě nebo ostatním! S tím by se tvůj tatínek moc těžko vyrovnal.“

Sammy položil paži kolem Aanjiných ramen a smál se. „Pročpak se pořád tváříš tak mrzutě? Doopravdy máš zlaté srdce, to vím už dávno.“

Aanja se zatvářila zvlášť mrzutě. „Ale ten oblek do sněhu si s sebou stejně vezmeš!“

„Tak dobře!“ usmál se Sammy.

⁴ Evans Strait, Evansova cesta, je vodní cesta mezi jižním pobřežím ostrova Southampton a severním pobřežím Coatsova ostrova.

Druhá kapitola

Konečně nastalo ráno. Linjavut stála připravena k odplutí, zakotvena u přístavního můstku. Stará loď se na sluníčku leskla. Byla krásně bílá a zvala dovnitř. Sammy a jeho tatínek donesli zavazadla na loď už minulý večer.

Aanja udělala toho rána mimořádně dobrou snídani.

„Každý den se za tebe budu modlit,“ řekla, „abyste se nám ve zdraví vrátili.“

„Děkuji,“ zamumlal Sammy. Pak chvíli mlčel. „Myslíš, že modlitby pomáhají?“ zeptal se váhavě.

„Samozřejmě, že modlitby pomáhají!“ odvětila Aanja energicky. „Nevěříš tomu?“

„Já nevím.“ Sammy bezradně pokrčil rameny. „Tatínek a já jsme se tolik modlili, aby se maminka zase uzdravila. A ona přesto zemřela.“

Pan Parker si povzdechl. Aanja se na něho rychle podívala. „Bůh slyší každou modlitbu,“ ujišťovala je znovu. „Ale neodpoví vždycky tak, jak bychom si to přáli. Ale Bůh ti pomohl snášet tu bolest. Jsi v novém prostředí, které se ti líbí a hodí se k tobě. Myslím, že se u nás budeš brzy cítit jako doma.“

„Ano, mám rád tyto ostrovy!“ konstatoval Sammy trochu překvapeně. „Myslím, že to je opravdu místo, kde jsem rád.“

Pan Parker se smál. „To je pro tebe tedy dobré,“ řekl srdečně.

„A ty?“ ptal se Sammy.

Tatínek pokrčil rameny. „Já nevím. Zatím ne. Ale ticho a vzdálenost tohoto místa mně dělají dobře.“

Pan Parker, Sammy, Matiuse a Maja přišli přesně v sedm hodin k přístavnímu můstku. Malé mužstvo Linjavut, které se skládalo z Thea a jeho bratrů Derka a Petra a z Araka, bylo už v úplné sestavě na palubě.

Maja a Matiuse byli zrovna tak rozčilení jako Sammy. Oba chlapci vyprávěli, plánovali a smáli se, zatímco pes kolem nich pobíhal sem a tam a přitom vrtěl ocasem. Sammy si sotva povšiml, jak jeho tatínek ztichl. Doktor Wembley srdečně pozdravil Parkerovy i Matiusa.

Martin Parker na rozloučenou svému synovi kamarádsky poklepal na záda. „Přeji ti pěknou cestu, Sammy! A také tobě, Matiuse! Mnoho a mnoho zábavy!“

„To budeme mít, pane Parkere,“ řekl bezstarostně Theo Maakilut a protáhl své štíhlé, trénované tělo. Jeho široký obličej tmavé barvy s vystouplými lícními kostmi a s lehce asijskými rysy vypadal sebejistě a spokojeně. „Za týden tu zase budeme v pořádku zpátky!“

„Dá-li Bůh,“ doložil Arak, Aanjin tchán, zřetelně a hlasitě, takže to bylo dobře slyšet. Už stál u kormidla a kontroloval přístroje. Pak nastartoval motor.

Derek, Theův mladší bratr, odvázal lano od přístavního kolíku a skočil na palubu jako poslední. Klidným, plynulým pohybem vyplula Linjavut na otevřené moře, které se tu tiše rozprostíralo a odráželo světlé záblesky slunce. Pan Parker stál dlouho na přístavním můstku a díval se za bílým rybářským člunem, než mu nakonec za obzorem zmizel z očí. Pak se podíval směrem ke klidnému modrému nebi. „Bože, prosím Tě, buď u něho.“

Matiuse a Sammy si teď začali pořádně prohlížet loď. Maja spokojeně pobíhala kolem nich.

„Pěkný pes,“ vyslovil se uznale Arak. „Přivezl sis ji s sebou z jihu?“

„Vlastně ano. Ale můj dědeček ji koupil u jednoho chovatele z Nunavutu. Maja tedy původem pochází ze severu.“ „To je dobře,“ poznamenal Arak a přikývl. „Tvůj dědeček to dobře vymyslel!“

Chlapcům se nejlépe líbilo na zádi lodi, osvětlené sluníčkem, kde byly lavičky pro návštěvníky. Člun kromě toho nabízel prostornou kabinu s dvakrát dvěma lůžky, umístěnými těsně nad sebou, byla tam kajuta a sklad, kde nyní byla uložena jejich výstroj, zavazadla a sudy a chla-

dicí boxy, které tu byly připravené na ulovené ryby. Byl tu také přístřešek pro kormidelníka. Po hodině plavby vystřídal Theo Araka u kormidla. Theův nejmladší bratr Petr se opíral vedle něho. Byl o poznání menší a hubenější než Theo a na pravé tváři měl malou jizvu. Oba se spolu vzrušeně bavili. Matiuse a Sammy se k nim přidružili.

„Jak je to vlastně daleko na Coatsův ostrov?“ ptal se Sammy živě. „Byli jste tam už někdy? Kolik času potřebujeme na cestu? Jak rychlá je vaše loď?“

Petr se zasmál. „Kdybys měl ještě tak pět otázek navíc, aspoň by se to vyplatilo.“

Theo dobromyslně protáhl obličej. „Nech ho,“ řekl laskavě. Pak se obrátil k Sammymu. Moře kolem ostrova znám dost dobře. V létě jsme tam byli s turisty, ukazovali jsme jim ptačí skály a mroží tabule. Momentálně plujeme rychlostí téměř devíti uzlů. V případě nutnosti ale dokáže naftový motor zvýšit rychlost až na 13 uzlů – To není špatné, vid’?“

„A jaká je rychlost jeden uzel?“

„Jeden uzel odpovídá jedné námořní míli za hodinu,“ vysvětloval Petr.

„A kolik je to kilometrů?“

„Uf,“ Petr nafoukl tváře. „Asi 1,8 kilometru, myslím.“ Díval se rovně před sebe a najednou se napřímil. Rychle řekl několik slov inuitsky svému bratrovi. Theo hned přidusil motor a pozorně se díval na vodu.

„Co tam je?“ ptal se Sammy.

„Dvě běluhy. Vpředu – přímo před námi – lehce na pravoboku.“

„Kde?“ Sammy vytáhl z kapsy bundy parky malý, silný dalekohled. V tom uviděl dvě velké bílé velryby, které si odvážně hrály v proudu. Teď rozeznal i fontány, které vystříkovaly z jejich dýchacích otvorů. Utíkal na příď lodi. Linjavut se zastavila na vodě. Theo upevnil kormidlo a také skočil dolů na palubu. Tam pozorně sledovali velryby i doktor Wembley, Arak a Derek. Učitel se vzrušeně obrátil na mladého kapitána lodi, přitom ale nespouštěl oči z mohutných zvířat:

„Vídáte běluhy v tuto roční dobu často?“

Theo chvilku přemýšlel. „Ne,“ odvětil pak. „Je na ně už dost pozdě.“ „Minulý rok koncem srpna jsme měli tři dost blízko na pravoboku. Bylo to na Rybářské cestě, Fisher Strait,“ vysvětloval Derek. „Ale slyšel jsem, že tu a tam jsou zde vidět ještě na podzim a dokonce i v zimě.“

„Co kdybychom si udělali malou hodinu přírodopisu?“ prohodil dr. Wembley vesele. „Sammy, vypravuj, co víš o běluhách?“

Sammy svraštil čelo. „Běluhy, jinak bílé velryby, patří k podřádu ozubených kytovců a k řádu kytovců.“

„Správně. Umíš si pod tímto podřádem něco představit?“

„Samozřejmě. Jsou přece jen dva podřády velryb, kosticovci a ozubení kytovci. Kosticovci mají v ústní dutině pevně stojící závěs kostic, skrze který loví malé tvory z vody. Ozubení kytovci mají opravdové zuby a živí se větší kořistí.“

„Závěs?“ smál se Matiuse.

„No, něco takového – podobného. Běluhy se myslím vyskytují jen v severních oblastech, velmi často v zálivech a v ústí řek. Loví hlavně v mělkých vodách, ale umějí lovit i v hlubších vodách a dokážou se potopit až do hloubky 200 metrů. Běluhy jsou velmi družné a často se vyskytují ve velkých skupinách. Při rodinných příležitostech se jich někdy setká až tisíc.“

Theo se pobaveně smál. „A ty jsou pak všechny příbuzné?“ zeptal se. „Ale ne, určitě ne.“

„Běluhám se dřív říkalo kanárci moře,“ vyprávěl Matiuse, co zase věděl on. „Vyprávějí o tom staří rybáři. Jednou jsem je poslouchal na céděčku. Umějí vrčet, skřípat, šeptat, švitořit a cvrlikat, troubit a dokonce trylkovat. Četl jsem, že badatelé dokonce píší o nějakých slovech, kterými se dorozumívají. Jejich komunikace je značně ucelená, velmi obsažná, ale i odlišná.“

„Víte také něco o stavbě jejich těla?“

„Běluhy nemají hřbetní ploutev. Jsou dlouhé asi 3 – 6 metrů a pod kůží mají silnou vrstvu tuku,“ informoval Sammy.

„Půjč mi dalekohled,“ poprosil ho Matiuse. „Ještě nikdy jsem neviděl běluhu zblízka.“

Dr. Wembley půjčil hochům svůj těžký dobrý dalekohled.

„Ó,“ divil se vzrušený Matiuse. „Viděl jsem její tlustou hlavu a malé oči. Usmívala se na mě.“

Theo se smál. „Ty máš ale nápady!“

Třetí kapitola

Linjavut pokračovala ve své cestě. Před nimi se široko daleko rozprostíral nekonečný stříbřitý oceán. Vítr vanul tím svěžeji, čím více se vzdalovali od ochraňující zátoky, ve které se nacházel Coral Harbour. Křik mořských ptáků čím dál víc utichal, když se dostali na otevřené moře.

Dr. Wembley s sebou vzal oba chlapce dolů do kajuty. Společně si prohlíželi výzkumné články v časopisu Kanadské regionální kanceláře.

„To je zvláštní, kolik druhů ptáků tam hnízdí nebo tam alespoň udělají zastávku,“ divil se Sammy. „Potápky roháči, kulíci, jeřábi, jestřábi, sluky, sovy a navíc mnoho druhů racků, sokoli a ty alky,“ četl z článku.

„A přitom to neříká nic, docela nic, ve srovnání s dojmem, jakým na nás v přírodě zapůsobí ty tisíce a tisíce ptáků, kteří osídlují skalní kolonie. Je to tam stálé přilétání a odlétání.“

„Myslíte, že tam ještě budou alky?“ ptal se zvědavě Matiuse.

„Ano, to doufám!“

„A proč vlastně alky hnízdí na těch skalách?“ zajímal se Sammy.

„To je dobrá otázka! V příkrých skalách jsou jejich vejce dobře chráněna před většinou nepřátelských dravců! Vajíčka alek nejsou úplně kulatá, a proto se tak lehko neskutálí z příkrých skalních útesů. A mláďata nezůstanou ve skalách dlouho, protože pro rodiče by bylo příliš namáhavé, kdyby je tam měli dlouho krmit. Alky totiž neumějí moc dobře létat. Jsou to typičtí mořští ptáci a vynikající plavci a potápěči.“

„Ale, ale jak se dostanou mláďata alek dolů ze skal?“ zakoktal se Sammy.

„Nebudeš tomu věřit, ale seskočí!“

„Nestane se jim přitom úraz?“ ptal se Matiuse.

„Ne, většinou ne. Přistanou bezpečně ve vodě a rodiče je tam dál neúnavně krmí. Tohle divadlo snad ještě uvidíme: šťastné rodiny alek ve vodě před kolonií.“

„Kde jsou alky v zimě?“

„K rybolovu potřebují otevřené moře. Proto se stěhují s ledovými krami dál na jih.“

„Za normálních větrných a klimatických podmínek bychom měli dorazit na ostrov dnes večer kolem šesté hodiny,“ vysvětloval Theo, když zase přišli na palubu. „Možná i trochu dřív. Počasí je příznivé.“

Kolem poledne zmizel Arak v lodní kuchyni. O něco později už všichni – až na Derka, který stál u kormidla – seděli kolem maličkého stolu v kajutě a jedli. Arak připravil tradiční rybí jídlo.

„Chutná to skvěle,“ řekl Sammy uznale.

„Tak si to vychutnej, protože až se utáboříme, budou jen hotová jídla!“

„Pizza?“ doufal Matiuse.

Sammy se zasmál. Znal Matiusovu zálibu v italském jídle. Matiuse byl nejlepší zákazník v pizzerii v Coral Harbouru.

„Ano, pizza také,“ zabručel pobaveně Arak. „Obložené bagety, boloňské špagety a hovězí z konzervy.“

„Nemohli bychom tam zůstat o týden déle?“

Všichni se smáli. Posádka se vrátila zpátky na palubu.

Záře slunce, odrážejícího se na vodě, byla nesnesitelně jasná. Sammy se opřel. Byl moc unavený, minulou noc usnul samým vzrušením až pozdě. Mattiuse na něho mrkl. Potom oba hoši usnuli.

Vzbudili se až pozdě odpoledne. Probudil je pohyb v kajutě. Theo něco zapisoval do lodního deníku. Sammy si protřel oči a zív.

„Zaspali jsme něco?“ ptal se Matiuse a podíval se na hodinky.

„Před dvěma hodinami nám zkřížila dráhu velryba grónská se svým mládětem. A před pár minutami jsme viděli první mrože. Pomalu se blížíme k pobřeží.“

„Budeme tam brzy?“ ptal se Sammy potěšeně.

V tu chvíli se prudce otevřely dveře kajuty a dovnitř vběhl Arak.

„Vysílačka selhala,“ ohlásil vzrušeně.

„Co to říkáš?“

„Ano, chtěl jsem se spojit s Coral Harbourem, jak to bylo domluveno. Ale přístroj je úplně hluchý.“

„Podíval se na to už Derek?“

„Ano, právě zkouší zjistit, v čem je závada.“ V tu chvíli se za Arakem objevil mladý Inuita.

„Nemáme šanci to spravit,“ řekl s politováním. „Je tam zkrat – nevím, jak k němu došlo. A nemám s sebou žádné náhradní součástky, abych to mohl opravit.“

„Hm,“ řekl Theo.

Arak se na něho vážně díval. „Za těchto okolností se mi zdá, Theo, že bude lepší, když se vrátíme! Vysílačka je jediné spojení, které máme s okolním světem. Pokud se nám něco stane, jsme úplně odkázaní sami na sebe.“

Sammy zadržel dech a Matiuse byl jako strnulý. Copak měla jejich výzkumná cesta skončit tímhle způsobem dřív, než vůbec pořádně začala?

Chvíli bylo ticho. Oba muži se měřili pohledy.

„Vrátit se?“ otázal se Theo. „To snad nemyslíš vážně? Vždyť jsme téměř u cíle! Co by se mohlo stát? I kdyby si někdo z nás něco zlomil, což se, doufám, nestane, mohli bychom přece jeho a ostatní dovézt domů.“

Derek k jeho slovům pobaveně přikyvoval. „Nedělejte si starosti,“ dodal trochu velkoryse. „Máme všechno pod kontrolou.“

Arakův obličej se zachmuřil. „Když myslíte.“ Beze slova opustil kajutu. Sammy se za ním díval. V uších mu zněla Aanjina slova: „On je jediný z vás, kdo zná Arktidu a má zkušenosti.“ Udělalo se mu trochu nevolno.

„Hoši, pojďte se mnou na palubu,“ řekl Theo živě. „Už brzy se dostaneme ke Coatsovu ostrovu.“

Ve skálách na severovýchodním výběžku blízko mysu Pembroke tam v létě hnízdí ve dvou koloniích bezpočet ptáků. Neumíte si představit jejich křik, ten musíte jediné uslyšet!“

Sammy se horlivě zadíval do svého dalekohledu. Pak ho podal Matiusevi. „Ve vodě vidím ryby,“ řekl eskymácký chlapec. „Plavou jich tam celá hejna. Jsou to tuším arktické tresky.“

„Ano, jsou potravou alek,“ vysvětloval dr. Wembley. „Tyhle ryby se živí planktonem.“

„Tamhle nahoře vidím první alky!“ křičel Sammy vzrušeně.

Čím blíže připlouvali k ostrovu, tím hustější byla hejna ptáků, která na obloze i ve vodě s křikem doprovázela Linjavut na její plavbě. Konečně v dálce spatřili obrysy pobřeží. Sammy a Matiuse nevěděli, kam se mají dívat dříve: na racky, alky, buřňáky lední, viděli také jednoho kormorána a znovu a znovu nesčetné alky. Čím víc se blížili k ostrovu, tím více mladých alek a jejich rodičů pozorovali.

„Ta ptácata jsou tak legrační! Nejsou krásná, ale roztomilá!“

„To je ale pohled, jak se alky potápějí,“ doplnil pobaveně Matiuse. „Nejdříve se napřímí v celé své výšce a pak se zhoupnou pod vodu. A za chvíli se zase vynoří s rybou v zobáku.“

„Tam nahoře na skalním masívu – to je západní kolonie alek,“ řekl doktor Wembley a podal Matiusevi svůj dalekohled. Také Sammy se zahleděl udaným směrem.

„Vždyť tam na skálách je ještě několik alčích dětí,“ dodal s překvapením.

„Ano, většinou se někteří ptáci s hnízděním opozdí. Ale pro mláďata tam nahoře bude načas, protože jejich rodiče se brzy budou muset vydat na cestu do teplejších oblastí.“

Theo u kormidla řídil Linjavut a loď se blížila ve východním kursu přímo k pobřeží. Z jihojihozápadu vál jemný vítr. Sammy nastavil obličej větru a přivřenýma očima se díval na slunce, které už bylo nízko. Obloha i moře byly plné mávání ptačích křídel, nesčetní ptáci tu létali nahoru k obloze.

Alky jsou mořští ptáci, kteří jsou na severní polokouli velmi rozšíření. Na pobřežích se zdržují jen v době hnízdění.

„To se prostě musí vidět a prožít, “ řekl s hlubokým zaujetím. Arak s úsměvem přikývl.

„Ještě dvě hodiny a setmí se,“ poznamenal Petr spokojeně. „Bivak postavíme ještě za světla.“

„Bivak?“ ptal se Matiuse nechápavě.

„Stanový tábor,“ vysvětlil Petr úsečně. „Dva stany na bydlení a polní kuchyni.“

„Ano, ta je obzvlášť důležitá,“ vyslovil Matiuse svůj názor.

V dohledu se objevila východní kolonie.

„Nešlo by postavit si bivak tam nahoře?“ ptal se Sammy toužebně.

„Odtamtud by určitě byl úžasný výhled.“

Arak zavrtěl hlavou. „Tlakoměr klesl. Zítra se ochladí, možná dokonce napadne sníh. V zátoce budou stany víc chráněné.“

Petr nervózně obrátil oči v sloup.

„Arak má pravdu,“ řekl rychle doktor Wembley. „Budeme ještě rádi, když nám vítr nebude foukat přímo do nosu.“

Linjavut teď vplula do chráněné zátoky na úpatí skály, která byla vytvarována jako nějaké přírodní skalní molo. Theo a Derek spustili kotvu, která se pevně zaklesla do dna.

Petr seskočil do mělké vody a vykládal věci. Za ním se vyšplhali na břeh i ostatní. Maja je ještě předběhla, protože se obrovským skokem dostala na souš jako první.

„Chytrý pejsek,“ chválil ji Theo. „Nenamočí si tlapky v ledové vodě!“

Šli po nízké trávě a mezi zakrslými keři mírně do kopce. Pak se dostali do chráněného údolí mezi skalami. Večerní vítr lehce províval trávu a arktický mech.

„Tohle bude nejlepší místo pro náš tábor,“ pochvaloval si Arak.

I když najednou byli hrozně unaveni, pomohli Matiuse a Sammy při stavění prostorných, pohodlných stanů. Arak umístil srážkoměr a tlakoměr u vchodu do stanu, vedle dalekohledů a ostatní výstroje.

Sammy ještě chvílku stál před stanem a díval se na zátoku. Obloha na západě byla stříbřitě zbarvená, pak se její barva změnila v azurovou modř. Nakonec byla břidlicově šedá se světlými pruhy. Sammy se zhluboka nadechl. Bylo to tu nepopsatelně krásné – divoké, osamělé, možná dokonce životu nebezpečné. Ale krásné.

Sammy a Matiuse se zavrtali do svých spacích pytlů, které byly vy-cpané teplými kožešinami. Arak měl pravdu, venku vál ledový vítr, dokonce i tady dole v údolí. Sammy ještě chvílku poslouchal šumění vln. Pak tvrdě usnul.

Čtvrtá kapitola

V Coral Harbouru zatím probíhal den jako obvykle. Pan Parker ten den vyučoval osm hodin. Když se vrátil domů, Aanja právě dokončovala svoji práci.

„Jídlo máte připravené v mikrovlnné troubě,“ řekla přátelsky.

Martin Parker trochu roztržitě přikývl. „Moc vám děkuji, Aanjo! Tak zítra na shledanou!“

„Na shledanou!“

„Aanjo!“

„Prosím?“

„Myslíte, že Linjavut už přistála na Coatsově ostrově?“

Aanja se podívala na hodiny. „Určitě, ano. Měli dobrý vítr a příznivé počasí.“

Aanja vyšla na ulici. Nasadila si na hlavu kapuci své parky. Zamrazilo ji. Ochladilo se a ve vzduchu byla cítit zima! ... Aanja odháněla starostlivé myšlenky. Přece všechno bude – musí proběhnout dobře. Aanja šla k letišti. Vstoupila do odbavovací budovy a šla dolů do kanceláře, kde bylo vždycky obsazeno.

„Nazdar, Zuzano!“

„Aanjo!“

„Zuzano, prosím tě, přišel nějaký hovor z vysílačky z Linjavut?“

Zuzana, mladá Eskymačka, která Aanju dobře znala, se úslužně zadívala do protokolů o přijatých hovorech.

„Kdy to mělo být?“

„Dnes odpoledne nebo k večeru.“

„Ne, nic nepřišlo.“

„Jsi si jistá?“

„Podívej se sama!“ Zuzana k ní natočila monitor počítače tak, že Aanja sama mohla číst protokoly o hovorech.

„To je divné.“

„Zavolám ti, až bude něco nového!“ slíbila Zuzana přátelsky.

„Děkuji. To je od tebe opravdu milé.“

Zamyšlená a zneklidněná opustila Aanja letištní budovu. Přemýšlela. Proč Arak neodvysílal sdělení, jak byli domluveni? Její tchán nebyl takový, aby prostě zapomněl na to, co slíbil. Dobře, že to neřekla Sammyho tatínkovi. Zbytečně by si dělal starosti. Musí počkat a doufat, že se zítra něco dozví ...

Druhého dne tlakoměr stále ještě klesal. Arak vyšel za svítání ze stanu a plný starostí pozoroval šedivou oblohu.

„Budeme mít špatné počasí,“ řekl. Jeho hlas nestrpěl žádný odpor.

Theův obličej se protáhl do jakési grimasy. Přinesl klíček k zapalování Linjavut a zamával jím Arakovi před očima: „Klidně se můžeš vrátit a za týden nás zase odvézt!“

Arak se vážně podíval na mladíka. „To bych prostě nemohl,“ řekl a bez dalších slov se odvrátil.

„Co se tady děje?“ ptal se zneklidněně doktor Wembley.

„Nedělejte si starosti,“ odpověděl Petr. „Moji bratři a já jsme v tuto roční dobu byli už častěji v Hudsonově zálivu, dokonce i o dost severněji než jsme teď. Není to žádný problém. Co máte dnes v plánu, doktore?“

„No, oba moji asistenti a já podnikneme výlet po ostrově, abychom získali první dojem o flóře a fauně. A prozkoumání kolonií alek je na programu zítra.“

„To je prima,“ řekl Petr. Oba „asistenti“ se na sebe pobaveně dívali. „A my tedy dnes pojedeme lovit ryby.“ oznámil Derek. Tuším, že Arak nás možná doprovodí.

„Pokud nedá přece jen přednost plavbě zpátky,“ řekl Petr suše.

Derek se hlasitě zasmál. Sammy a doktor připravovali snídani.

Poté chystali Arak, Theo a jeho bratři Linjavut k vyplutí. Sammy se díval za rybářským člunem, jak opouští ochrannou zátoku a pluje v kursu na východ.

Dr. Wembley složil své nákresy a dal je do batohu, k nim přidal dvě termosky s horkým čajem. Matiuse a Sammy nesli ostatní proviant, sušenou rybu, trochu sucharů a čokoládu.

Vyšli z údolí, ve kterém měli postavený tábor. Čím výše stoupali, tím chladněji foukal vítr. Obloha byla šedá a zatažená. Viditelnost však byla vynikající. Když přišli na skálu za kolonií alek, udělali si krátkou přestávku. Sammy se díval na moře.

Dr. Wembley vzal do ruky kompas. „Vpravo od nás, úplně na východě se nachází mys Pembroke, je to nejsevernější výběžek ostrova. Na západě, tedy vlevo od nás, přechází krajina v rovinatou prérii s typicky tundrovým rostlinstvem – s nízkými keři a kvetoucími rostlinami. Největší část ostrova tvoří úplná rovina, která je pokrytá četnými malými tůněmi a rybníčky. V létě se v nich vylíhnou milióny komárů.“

Sammy poslouchal jen na půl ucha. Zaujatě pozoroval nekonečnou, dalekou krajinu pod nimi, která se před nimi rozprostírala v zářivě teplých podzimních barvách.

Coatsův ostrov byl přece kdysi obydlený,“ řekl Matiuse.

„Jsou tu ještě domy po starých obyvatelích?“ ptal se Sammy se zájmem.

„To nevím!“ odpověděl dr. Wembley. „Ale led, sníh a vítr určitě tu starou osadu dávno poničily.“

„Kde byla?“

„Na západě, nedaleko odtud. Mnohem dřív, ve dvacátých letech minulého století tu byla malá obchodní stanice Společnosti Hudsonova zálivu.“

„Mohli bychom jít tím směrem?“ zeptal se Matiuse.

„Ano, samozřejmě!“

Doktor Wembley si dal na záda svůj batoh, který měl položený na skále. Šli na západ přes dosud zelenou louku, kde tu a tam rostly zakrslé, větrem pocuchané keříky s podzimně zbarvenými listy. Maja běžela vedle nich a vrtěla přitom ocasem.

„Ta fena je vytrvalejší než já,“ stěžoval si Sammy.

Dost daleko před sebou zpozoroval Matiuse soubor hnědých bodů, které se pohybovaly.

„To jsou karibu⁵,“ poznamenal.

„Kde?“ ptal se Sammy.

„Tam dole, celé stádo!“

„Proč ti lidé z obchodní Společnosti Hudsonova zálivu opustili ostrov?“ ptal se Sammy.

„Zajímaly je hlavně kožešiny a tady si moc nevydělali. Lišek a hranostajů, jejichž kožešiny byly zvlášť vzácné, těch je na Coatsově ostrově málo.“

„Jak to?“ poznamenal Matiuse. „U nás jich je přece dost.“

„Asi proto, že na ostrově téměř úplně chybí zvířata, která jsou jejich potravou, nejsou tu zajíci, králíci ani lumíci.⁶ Proto zde není ani mnoho sov sněžných a jiných dravců. Jsou tu jen některé druhy sokolů a mořský orel.“

Naši tři badatelé pokračovali v cestě. Z dálky bylo slyšet tlumené, ale neklidné šumění moře a neustávající křik mořských ptáků. Bledé slunce problesklo mezi oblaky a ponořilo krajinu do chladného bílého světla.

Doktor Wembley trpělivě vykládal svým dvěma asistentům o rostlinném světě a kvalitě půdy. Sammy, který zpočátku pozorně naslouchal, začal být ospalý.

„Uděláme si už brzy přestávku?“ zeptal se po chvíli.

⁵ Karibu: odolný, skromný druh jelenů, kterým se v severní Evropě říká sobi.

⁶ Lumíci: malí arktičtí hlodavci, kteří se např. v severní Kanadě vyskytují ve velkém množství.

Dr. Wembley se polekaně podíval na hodinky. „Dvanáct hodin. Musíte už být napůl vyhladovělí!“

„Ne, tak zlé to zatím není,“ odvětil Matiuse.

„Musíte mně to odpustit, hoši. Při svém přírodopisu někdy zapomenu na všechno.“

„To je přece v pořádku!“ smál se Sammy. „Mě to také baví, ale už mám hlad.“

Vyhledali si chráněné místo k odpočinku, na zemi roztáhli plachtu a vyndali zásoby. Zvláště horký čaj jim dělal dobře, protože vítr stále foukal a byl studený. Sammy si promnul ruce a dýchal do nich.

Matiuse se během jídla několikrát ohlédl. „Copak se děje?“ ptal se ho udiveně Sammy.

Jeho kamarád rozpačitě pokrčil rameny. „Já – já nevím. Mám takový pocit, že nás někdo pozoruje.“

„Co – cože?“ Sammy se hlasitě zasmál. „Možná nějaký karibu? Nebo alka?“

Matiuse se maličko usmál. „Už po cestě jsem měl dojem, že nejsme sami. Jednou jsem slyšel, jak se kutálí kamínek.“

Sammy se přestal smát. Najednou nějak zneklidněl.

„Mohlo to být zvíře, Matiuse,“ uklidňoval je dr. Wembley.

„Asi ano.“

„Jinak by Maja určitě štěkala!“

„To je pravda.“ Sammyho obličej se rozjasnil.

Nakonec doktor Wembley vstal. „Hoši, je čas vrátit se nazpět!“

Uklidili zbytky proviantu. Matiuse rozdál trochu čokolády, na které si pochutnávali místo zákusku.

S jihozápadním větrem v zádech putovali zpátky k zátocě, kde kotvila jejich loď. Po cestě se Matiuse ještě dvakrát ohlédl. Dr. Wembley trochu udiveně zavrtěl hlavou. Neříkal však nic. Tu od nich náhle odběhla Maja a zmizela mezi několika nízkými skalami.

„Majo! volal Sammy vzrušeně. „Majo, pojd' zpátky!“

Fenka poslechla. Vynořila se vedle nich, lapajíc po dechu. Byla však v dobré náladě a vůbec nevypadala nějak ustrašeně. Přesto byli všichni tři badatelé rádi, když se zase vrátili do svého bivaku.

Pátá kapitola

Také Arak a Maakilutovi už tam byli. Linjavut zase kotvila na svém starém místě v zátocě.

„Měli jste úspěšný rybolov?“ ptal se Sammy, když vstoupili do kuchyňského stanu. „Ó ano,“ řekl Petr spokojeně. „Zásobníky na Linjavut jsou už napůl plné. Zima může přijít.“

„Ale ne, dokud jsme tady,“ řekl Matiuse se strachem.

„Ne, to je přece jasné. – Měli jsme dobrý rybolov. Vylovili jsme tresky, kapelíny, sledě.“

Vtom Maja zakňučela a vyběhla ze stanu.

„Co zase máš?“ ptal se Sammy.

„Maja je pravý husky,“ odpověděl Theo. „Na to si budeš muset zvyknout. Takoví psi mají neuvěřitelnou chuť se pohybovat. Šest až osm hodin běhu je pro ně jako nic.“

„Myslíš?“ Sammy se trochu usmál. „To se u mě tedy Maja dosud pořádně nudila.“

„Vidiš!“

„Tak já se s ní půjdu ještě trochu projít. Nemám odvahu nechat ji tu pobíhat samotnou.“

Theo mu přitakal.

Pozdě odpoledne se Sammy vrátil do stanu a vyčerpaně dopadl na svůj spací pytel. Arak seděl na jediné lavici ve stanu a četl.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se Sammy.

„Dr. Wembley a Matiuse odešli s torbou na botanizování, aby určili nějaké rostliny v údolí. Doktor myslí, že by tam mohli najít nějaké květiny, které jsou v našem regionu neobvyklé, protože je tu jejich stanoviště tak chráněné.“

„Aha!“ Sammy se o květiny zase tolik nezajímal.

„Theo a jeho bratři zpracovávají úlovek dnešního odpoledne,“ pokračoval Arak.

„A ty?“

Arak se na něho usmál. „Čtu, jak vidíš.“

„Ruším tě?“

„Ale ne!“

„Co to čteš?“

„Bibli.“

„Aanja mi s sebou dala Nový zákon,“ vyprávěl Sammy a přinesl knížku ze své cestovní tašky. „Já nevím, já – já jsem v ní ještě nečetl. Moje babička a maminka mně dřív často vyprávěly příběhy z Bible.“

Arak ho pozorně poslouchal.

„Já se vlastně nijak zvlášť nezajímám o náboženství. Ale když byla maminka nemocná, hodně jsme se modlili. Často jsem měl pocit, že někdo ty modlitby vyslechl.“

„Někdo?“

„Ano, Bůh nebo tak. Ale – já nevím.“

„Bůh je skutečný. Je to osoba jako ty a já. Bůh sice je všemohoucí a vševědoucí, ale přesto chce mít obecenství s námi lidmi. Ale něco tomu brání. My jsme se od Boha odvrátili a chtěli jsme si žít po svém. Poměr k Bohu byl porušen, je to jako hluboký příkop. A výsledky toho vidíš: hádky, válka, hlad, bída, nouze, smrt.“

Sammy polkl. „Myslíš, že to je naše vina?“

„No určitě. Koho jiného?“

„Hm.“

„Ale Boha to bolelo. Bůh nás miluje, Samueli, miluje každého z nás. Proto poslal Svého Syna Ježíše. Ježíš Kristus nesl na našem místě naši vinu, naše hrozné odcizení a odloučení od Boha.“

„Jak se to stalo?“

„Bůh vložil naši vinu na Ježíše a na Něm ji soudil. Pán Ježíš zemřel hroznou smrtí na kříži. Byl pohřben. Ale třetího dne Ho Bůh vzkřísil, to je také znamení pro nás! Víme teď úplně jistě, že Bůh přijal zaplacení našich vin skrze Ježíše.“

„A dál?“ ptal se Sammy bez dechu.

„Dál už nic. Musíš tomu věřit, chlapče! Modli se k Pánu Ježíši, uznej, že jsi hříšný člověk, a věř v Něho. Věř, že ti Bůh skrze Pána Ježíše odpustil tvé viny a že budeš navěky, dokonce i po smrti v bezpečí u Pána Ježíše. Čti si Nový zákon!“

Sammy přikývl. Bylo vidět, že na něho Arakova řeč hluboce zapůsobila.

„Kdybys měl nějaké otázky, můžeš za mnou kdykoliv přijít!“

„Řekl jsi, že Bohu záleželo na tom, aby se poničené vztahy k Němu zase daly do pořádku.“

„Ano, přesně tak!“

„A budou v pořádku, když uvěřím v Ježíše?“

„V zásadě ano. Ale o každý vztah, o každé přátelství se musí pečovat a musí být prohlubováno v rozhovorech a v dlouhé době, kterou tráví společně.“

„Jde to, trávit čas s Bohem?“

„Ale samozřejmě. Při modlitbě, při čtení Bible, v myšlenkách, které můžeš v každé době sdílet s Bohem! A čím víc času budeš trávit s Bohem, tím víc se změníš. Bude se ti zdát dobré to, co se zdá dobré Bohu, a také to budeš dělat.“

„Děkuji, Araku!“

Sammy se zahloubal do knížky od Aanji. A četl s rostoucím napětím.

Večer uvařil Arak na vařiči dobré rybí jídlo.

„Ty bys mohl být kuchařem,“ povídal Matiuse s plnou pusou. „Je to ještě lepší než pizza.“

„Přijímám. Byla to poklona?“ zeptal se Arak vesele.

Matiuse horlivě přikývl.

Po večeři Maakilutovi vydali tradiční hudební nástroje.

„Tady je opravdu moc příjemně,“ řekl nadšeně Sammy. „Chybí už jen táborák.“

„No, nevím,“ řekl Matiuse. „Zdá se mi docela rozumné, že můžeme být tady uvnitř v teple.“

V tu chvíli sebou Maja trhla. Krátce zaštěkala a pak vyběhla ven. Sammy hned vyskočil a běžel za ní. „Majo, Máájóó!“

Slyšeli, jak pes v dálce štěká a pak radostně kňučí.

Arak udiveně zavrtěl hlavou. „Copak tam asi má?“ tázal se.

Matiuse mu tiše vyprávěl, co na cestě zažili. „Myslím, že někdo je na ostrově a pozoruje nás,“ zakončil.

Arak se na něho zamyšleně díval. „Je to možné.“

„Ale proč se neukáže?“

„To nevím. Možná z opatrnosti, možná ze strachu.“

„Ze strachu?“

„Ano. Neví přece, s kým má co dělat. Je nás pět dospělých mužů a dva mladíci.“

„To je pravda.“

V tu chvíli se vrátil Sammy. Maja poslušně běžela vedle něho. „Sněží,“ oznamoval Sammy.

Arak byl jedním skokem na nohou a šel ke vchodu do stanu. Obloha byla plná mraků a vítr se utišil. Vzduchem tančily velké vločky.

„Ten sníh nevydrží,“ řekl Theo, který se vynořil za Arakem.

„Ne, ještě ne,“ potvrdil Arak. „Přesto bychom měli zítra plout nazpět. Přichází zima.“

„Máme 22. září,“ řekl Theo trpělivě. „Není to nic neobvyklého, že trochu sněží a že teploty v noci klesají pod nulu.“

„Chceš mě poučovat?“ zeptal se Arak trochu pobaveně. „Jsem dvakrát starší než ty.“

„Ne, to samozřejmě nechci.“ Theo se otočil. „Jenom bych si přál, abys s námi nejednal jako s dětmi.“

„To bych nechtěl,“ odpověděl Arak trochu zaraženě.

Šestá kapitola

Sammy byl příštího rána zase čilý. Vylezl ze spacího pytle. Ledový vítr skučel kolem stanu. Sammymu byla zima. Bylo přece dobře, že Aanja mu sebou zabalila tolik teplého šatstva. Sammy vyndal teplé prošívané termokalhoty a vodotěsné kozačky.

„Co budeme dnes dělat?“ ptal se po snídani Matiuse.

Doktor Wembley vzhlédl od svých nákresů, které horlivě studoval. „Rád bych dnes zhodnotil a zdokumentoval naše včerejší pozorování. Kromě toho musím něco připravit na zítřek. Proto mají dnes dopoledne moji asistenti volno.“

„To se hodí,“ řekl Arak. „Maakilutovi dnes chtějí vyplout na rybolov s Linjavut, na to mne nepotřebují. Máte chuť trochu se mnou prozkoumat pobřeží na nafukovacím člunu?“

„To je geniální!“ zvolal Sammy. „Jsem pro.“

„Já také,“ doplnil Matiuse.

„Dej ale pozor, aby nikdo z vás nespádl do vody,“ napomínal je Theo s předstíranou starostlivostí.

Arak se na něho udiveně podíval, pak se zasmál. „Tak dobře! Dáme si pozor!“

Arak a chlapci šli za Maakilutovými k zátoce. Sammy měl kolem krku pověšený dalekohled.

Vyložili nafukovací člun. Společně ho rychle napumpovali a zavěsili přívěsný motor. Člun poskytoval bohatě místa pro tři lidi. Nejdřív do něho vlezl Arak, pak Sammy a Maja. Matiuse jej postrčil kousek na vodu a nastoupil jako poslední. Sammy se chopil vesel, která ležela na dně člunu, a vesloval ještě trochu od břehu. Potom Arak nastartoval silný malý přívěsný motor. Člun vyplul na moře. Maja polekaně zavyla. Arak ubral plyn. Pomalu a klidně pluli těsně podél pobřeží na západ. Vzduch a voda kolem nich byly plné ptáků, kteří křičeli a mávali křídly. „Kde jste byli včera?“ zajímal se Arak.

„V dálce jsme viděli zátoku, u které dřív byla osada,“ vysvětloval Matiuse.

„Aha, západní osada Area.“

„Ano, zrovna tak to říkal doktor Wembley.“

„Myslíš, že tam ještě někdo bydlí?“ zeptal se Sammy rychle.

„Možná. – Ale nevěřím tomu, že bychom tam něco objevili,“ dodal k tomu hned Arak. „Kdo se nechce nechat najít, má stovky možností někde se na ostrově schovat. Ostrov je 130 km dlouhý.“

„Tak velký?“ divil se Sammy.

Maja stála na přídi člunu a štěkala na racky, kteří kroužili kolem hlav obou chlapců, a chňapala po nich.

„To se ti nikdy nepovede,“ smál se Sammy.

Za hodinu dopluli do druhé zátoky. Arak kormidloval blízko ke břehu a oba chlapci se pozorně rozhlíželi. Sammy pozoroval linii břehu svým dalekohledem.

„Tamhle nahoře vidím dva nebo tři staré kamenné domy. Možná tam bydleli lidé ze Společnosti Hudsonova zálivu. Mezi domy je nějaká stará cesta, první, kterou vidím na tomto ostrově!“

„Podívejte se sem!“ přerušil je Matiuse vzrušeně. „Jen se podívejte!“

Sammy a Arak se zadívali udaným směrem. Dobře schovaný mezi skalními výběžky a nízkým porostem, takže byl vidět jen z vody, byl ukrytý inuitský kajak.

„Vystoupíme na břeh?“ ptal se Matiuse.

Arak přikývl. „Pokud někdo je na ostrově, měli bychom ho najít,“ řekl a přitom nahnul ani brvou.

„Mohlo by nám to být užitečné a pomoci nám to v případě, že bychom museli přezimovat na Coatsově ostrově.“

„Přezimovat?“ zeptal se Sammy užasle. „Ty žertuješ!“

„Doufejme, že to je jen žert.“

Arak zhasl motor a pomalu doplul k mělkému břehu, porostlému trávou. Ve stísněné náladě vystoupili oba chlapci z člunu.

„Nechci vám nahánět strach! Ale je dost nerozumné, že tu ještě jsme.“

„Proč to neřekneš ostatním?“

„Říkám jim to pořád. Ale neposlouchají mě.“

Mimovolně si Sammy vzpomněl na včerejší rozhovor s Arakem a na text, který včera četl ve svém Novém zákoně. Ježíš řekl jasně a zřetelně: Kdo věří ve mne, je spasen, kdo ve mne nevěří, již je odsouzen. Je ztracen provždy! To je jasný a věrohodný výrok. Vždyť pochází od samotného Boha. A přece tomu miliony a miliony lidí nevěří, a pokud má Bible pravdu, ponesou následky své nevěry. A co on sám, Sammy Parker? Chlapci bylo najednou zima a snažil se odehnat tyto myšlenky daleko od sebe.

Arak připevnil člun ke skále. Pak šli po cestě ke staré osadě. Maja na vlastní pěst prozkoumávala pobřeží zátoky. Pojednou zavětrila nějakou stopu a utíkala odtud pryč.

„Majo!“ křičel Sammy. „Majo, hned se vrať! Zůstaň u nás!“

Fena nerada poslechla.

„Můžeme jít za ní,“ navrhl Matiuse.

„Ach co, vždyť ona určitě vyčmuchala jen nějakou krysu nebo králíka,“ myslel Sammy.

„Na Coatsově ostrově nejsou žádní králíci.“

„To je pravda!“ Sammy zapískal skrz zuby. „Hledej, Majo, co tam je? Kam jsi chtěla utíkat?“

Maja se na něho podívala svýma chytrýma modrýma očima, jako by se chtěla zeptat: „Copak po mně chceš?“

„Hledej!“ poručil Sammy ještě jednou.

Fenka poslušně znovu vyčenichala stopu. Ta vedla k osadě se třemi starými, omšelými domy. Maja utíkala k jednomu z domů a energicky zaštěkala. Jako odpověď zazněl zuřivý štěkot.

Arak a chlapci se na sebe beze slova podívali. Tu se s hlasitým skřípáním otevřely dveře domu a z něho vyšel muž. Vypadal právě tak jako Inuité v Sammyho knížkách: byl hubený, malý, oblečený v parce z tulení kůže a v tuleních kozačkách. Jeho obličej byl velice vráskovitý a jakoby svráštělý, ale oči měl ostrážitě a vypadal velmi mladě.

„Ninaqe! Takute! Santaku!“ zavolal ostře.

Štěkot okamžitě přestal a vedle domu se objevili tři téměř sněhobílí psi a za nimi Maja, která vrtěla ocasem.

Muž se sklonil k Maje a jemně ji pohladil po hustém kožichu. Maja nadšeně zakňučela.

„To jsem si mohl myslet, že ke mně najdeš cestu,“ řekl muž plynou angličtinou. Napřímil se, aby si mohl pozorně prohlédnout návštěvníky. Tu po jeho obličejí přelétlo radostné překvapení.

„Abeli Araku?! Jsi to opravdu ty?“

„Johne Okkumaluku!“

Oba muži si podali ruce.

„Vy se znáte?“ zeptal se Sammy zmateně.

„To jsou Sammy a Matiuse,“ představoval je Arak. „Oba chlapci připluli z Coral Harbouru.“

John Okkumaluk přikývl. Když se usmíval, byly jeho oči obklopeny nespočetnými záhyby a vráskami. Sammymu se hned zalíbil.

„Co tu děláš?“ ptal se John. „Je už pozdní období pro lov.“

„Máš pravdu! Doufejme, že počasí ještě pár dní vydrží,“ řekl Arak stísněně. „Ale chlapci jsou tu se svým učitelem.“

„Já vím.“ Úsměv na Johnově obličejí se prohloubil. „S vaším psem jsem se seznámil už včera,“ přiznal trochu nespěšně. „Ale vůči lidem jsem – nu, trochu opatrný.“

„Přijdeš dnes večer k nám do tábora?“ zeptal se Arak živě. „Určitě jsi toho mnoho prožil od té doby, co jsi odešel z Coral Harbouru, a máš mnoho co vyprávět.“

„Vy jste bydlel v Coral Harbouru?“ zeptal se Matiuse nevěřičně.

„Ale ano. Bylo to ještě před tím, než ses narodil. Byl jsem na mnoha místech na severu, jednou tam, jindy pak zase jinde. Teď jsem se usadil tady.“

„Žijete úplně sám?“ ptal se Sammy.

„Sám? Mám přece psy.“

„Tři psi, to není zrovna spřežení,“ mínil Arak.

„Ne. Minulé léto jich bylo ještě pět. Dva z nich v zimě zemřeli. Ale to vám povím dnes večer. Teď raději plujte nazpět. Vítr se točí. Později by to mohlo být ve vašem nafukovacím člunu nepříjemné.“

„Jak to víte, že jsme připluli v nafukovacím člunu?“ zeptal se Sammy zaraženě.

„Pojď se mnou,“ řekl John a vzal Sammyho za ruku. Zavedl ho na jedno místo mezi domy a ukázal na moře. Z tohoto místa bylo možné dobře přehlédnout celou zátoku. „Musím přece vědět, kdo přijíždí na návštěvu.“

Sedmá kapitola

John Okkumaluk dodržel slovo. Večer zaznělo před bivakem veselé štěkání psů. Maja běžela ven, aby přivítala nové přátele. Arak připravil z čerstvého úlovku tradiční jídlo, aby uctil svého starého známého.

„Bylo to výborné,“ řekl John a opřel se.

„Tak vyprávěj, co tě přivedlo na Coatsův ostrov,“ poprosil Arak, „říká se o něm, že je naprosto neobydlený. Ani já jsem o něm neslyšel nic jiného.“

„Tak to také má zůstat.“

Maakilutovi, dr. Wembley, Arak a chlapci pozorně poslouchali, když John začal vyprávět:

„Nechte mě začít po pořádku. Ty, Araku, z větší části znáš můj příběh. – Když tehdy byla na ostrově Southampton založena škola, patřili jsme Arak a já k jejím prvním žákům. Muselo to být v roce 1951 nebo 52, vid’?“

Arak přikývl.

„Po škole jsem začal pracovat ve správě a byl jsem opravdu pyšný, že jsem se něco naučil! Ale,“ John udělal malou, významnou přestávku, „já jsem to v té kanceláři nevydržel. Bylo tam těsno a dusno a u nudných psacích stolů tam seděli nudní lidé.“

Sammy se usmál.

„Ano, promiňte, ale bylo to prostě tak. Přestal jsem tam pracovat a místo toho jsem začal pracovat v přístavu, kde jsem cítil moře, vítr a vůni ryb a slyšel jsem tam zpěv mořských ptáků. Ale ani tam jsem to dlouho nevydržel. Táhlo mě to dál na osamělý sever. Čtyři roky jsem žil na Ellesmerově ostrově.“

„No ne,“ zavrtěl hlavou Theo, „vždyť to je téměř na severním pólu!“

„Ano, zima je tam třeskutá a nekonečná. A je tam mnoho a mnoho času k přemýšlení. A to bylo pro mě to pravé. Byl jsem tam sám se svými psy, s puškou a sáněmi.“

„Netáhlo tě to nikdy na jih?“ zeptal se Theo. „Ale ano. Při jedné z mých nepříliš častých návštěv hlavního města jsem se dozvěděl, že v Quebecu na jižním pobřeží Hudsonova zálivu hledají dělníky na stavby obrovských elektráren. Tam dole na jihu jsem se také seznámil se svou budoucí manželkou. Byla to překrásná Indiánka. Spolu s ní jsem pak šel na severní pobřeží Baffinova ostrova. Byla to však ode mne těžká chyba a bezohledná věc, že jsem svoji mladou ženu přesadil tak daleko na tmavý sever. Nesnesla dlouhou, tmavou polární noc. Jednoho dne – bylo to třetí zimu, co jsme tam byli – prostě utekla ven do sněhobílé pustiny a už nikdy se nevrátila. Hledal jsem ji celé hodiny, celé dny...“

Po Johnově tváři se skutálela slza. Po dlouhou dobu se snažil zase se uklidnit. Sammy bezděčně položil ruku na jeho paži. Inuita se na něho podíval. A na chvíli mezi nimi zavládlo porozumění beze slov.

„Na nějaký čas jsem se vrátil do Coral Harbouru ke své rodině,“ pokračoval John. „Ale nevěděli, co si mají počít s takovým podivínem, jakým jsem se mezitím stal. Odstěhoval jsem se dál do Rankin Inletu, na pobřeží před tímto místem, kde jsem se usadil jako lovec kožešin.“

„Copak jste lovil?“ otázal se Matiuse.

„Nu, především karibu a mrože, ale také lišky a hranostaje.“

„A lední medvědy?“

„Ne. Ale lední medvědi málem ulovili mě. Bylo to jednoho listopadového odpoledne. Skolil jsem mrože a právě jsem ho chtěl vyvrhnout, když tu ke mně utíkala obrovská lední medvědice. Hleděl jsem být odamtud pryč a přenechal jsem jí svůj pracně získaný úlovek.“

„Proč jsi jí nevypálil jednu do kožichu?“ zeptal se Arak udiveně.

„Měla u sebe dvě roztomilá medvíďata. Copak jsem jim mohl zastřelit mámu?“

„Ne, samozřejmě ne.“

„V Rankin Inletu jsem žil mnoho let, až – no – až se město rozrostlo tak, že dosahovalo k mému domu a to bylo pro mě příliš moderní. Náš

bývalý způsob života se z města vytratil. Postrádal jsem starý svobodný život. Jeden přítel mě dovezl s mou výstrojí a s mými psy sem. To bylo před třemi roky. A teď jsem tady.“

Přátelé se zaujetím poslouchali Johnovo vyprávění. Nikdo z nich neslyšel, že vítr se znovu otočil a teď vál ledový od severozápadu.

Když se John rozloučil, bylo už pozdě. A když vykročil ze stanu, udeřila ho ledová zima.

„Nechceš u nás přenocovat?“ pozval ho přátelsky Arak. „Srdečně tě zveme.“

„Ne, ne, moc vám děkuji!“ usmál se John. „Vyznám se tu a moji psi mne určitě dovezou domů. Ale vy – dávejte na sebe dobrý pozor.“

John Okkumaluk zmizel v tmavé noci a jen v dálce zazníval štěkot psů.

Arak vzal baterku a vyšel ven, aby se podíval na venkovní teploměr. Sammy na něj tázavě a znepokojeně pohlédl.

„Mínus sedm stupňů,“ řekl Arak. „A tlakoměr zase klesl. V noci budeme mít bouři.“

Osmá kapitola

Arak měl pravdu. V noci nad mořem burácel ledový vítr, lomcoval stany a skučel jako živá bytost.

Sammy se ve svém spacím pytli neklidně převaloval z boku na bok a teprve k ránu usnul neklidným spánkem. Budilo ho strašidelné hučení, praskání, burácení a skřípání.

V matném světle stanové lucerny Sammy rozpoznal, že Arak vzpřímeně sedí ve spacím pytli.

A teď už zase bylo slyšet to hlasité strašidelné praskání a skřípání.

„Co to je?“ šeptal Sammy.

„Led.“

„Co – co?“ Sammy se rychlostí blesku vyprostil ze spacího pytle a v ponožkách tápal ven. Ledový vzduch ho jakoby udeřil a téměř mu vzal dech. Zima pronikla i jeho teplým sportovním oblečením a dvěma páry vlněných ponožek. Sammy si rychle oblékl tlusté termokalhoty, vodotěsné kozačky a zimní parku.⁷

Společně s Arakem šli dolů do zátoky. Maja běžela vedle nich. Ale nebyla tak veselá jako předchozího večera, jako kdyby cítila, že něco není v pořádku. Začalo se jaksí bledě a šedivě rozednívat. Mlčky se zadívali na strašidelné divadlo, které se před nimi otevřelo. V zátoce a na pobřeží se hromadily ledové kry a úplně obklíčily Linjavut. Pouze docela v dálce ještě bylo vidět volné moře.

„Co se stalo?“ zeptal se Sammy. Byl celý bledý, dokonce i rty měl bledé.

„Bouře dnes v noci přihnala ledové kry ze severu sem.“

„Rozmrzne zase zátoka?“

„Určitě. Příští rok! Nemyslím, že tento podzim ještě teplota tak stoupne.“

⁷ Parka = oděv Eskymáků – pozn. překl.

Sammy na něho zděšeně pohlédl. „Ale jak – jakpak se dostaneme domů? Budou nás lidé z ostrova Southamptonu hledat?“

„Ano, určitě. Ale může to trvat. Přístav v Coral Harbouru je umístěn jižně. Pravděpodobně si tam vůbec nevšimnou, v jak vážné situaci se nalézáme. Podezření budou mít nejdřív tehdy, když se nevrátíme ve sjednaný čas.“

Sammy sklopil hlavu. „Proč jsme tě jen neposlechli?“ řekl tiše.

Arak si povzdechl. Pak ho utěšoval: „Neměj strach! Máme mnoho jídla a tak to tu chvíli vydržíme. Mohla by dojít voda. Ale John určitě zná pramen sladké vody.“

Sammy přikývl.

„Nejdřív si uvaříme dobrou silnou kávu,“ rozhodl Arak.

„Ano, po dobré snídani vypadá všechno jinak.“

Arak a Sammy vykročili zpátky k bivaku. Ale Sammy se ještě několikrát ohlédl a díval se do dálky, tam, kde ledové kry vytvářely za tlumeného praskání čím dál těsnější pancíř kolem severního pobřeží ostrova. Cítil se bezmocný tváří v tvář mocným přírodním živlům.

Arak ho ze strany pozorně sledoval.

„Vím, co si myslíš,“ přiznal Sammy. „Může to mít opravdu zlé následky, když se varování bere na lehkou váhu!“

Arak se trochu unaveně usmál. „Ty nemáš v tomto případě žádnou zodpovědnost.“ Chvíli mlčel. „Ale víš, o čem jsme nedávno mluvili?“

„Myslíš o Bibli a o Ježíši?“

„Ano. Varoval jsem tě, že budeš provždy ztracen, když neuvěříš v Pána Ježíše. Budeš navždy odloučen od Boha, v temnotě, kde už nebude nic pěkného, nebude tam láska, světlo, ani teplo. Chtěl bys to?“

Sammy zavrtěl hlavou.

Proto poslechni mé varování!“

Maakilutovi, dr. Wembley a Matiuse se mezitím také probudili.

„Zátoka je úplně plná ledu,“ vyhrkl Sammy. „Naše loď v něm pevně uvázla.“

Dr. Wembley polekaně vyskočil.

„Ano, vypadá to tak, že náš pobyt na ostrově bude trvat trochu déle, než jsme plánovali,“ doplnil Arak klidně. „Co teď budeme dělat?“ zeptal se dr. Wembley vylekaně.

„Musíme počkat, až nás budou hledat!“ vysvětloval Arak.

„Tady nahoře, v téměř neobydlené divočině? Kdo by nás tu měl hledat?“ Matiuse a Sammy ještě nikdy neviděli svého učitele takto rozrušeného. „Jsem zodpovědný za hochy!“

„Pan Parker přece ví, kam jsme odpulili,“ uklidňoval ho Arak. „Nechá nás hledat.“

„Co teď uděláme?“

„Pokračujte ve svých pozorováních a výzkumech, jak jste to měl v plánu. Naše situace je sice nepříjemná, ale nijak nás neohrožuje.“

Theo naslouchal tomuto rozhovoru se zrudlým obličejem. On a jeho bratři byli toho rána velmi tiší a málomluvní.

„Je vůbec nějaká šance, že bychom loď vyprostili?“ zeptal se Petr sklíčeně.

Arak zavrtěl hlavou.

„Dnes jsme chtěli pozorovat kolonii alek,“ řekl Sammy svému učiteli. Obličej dr. Wembleye se trošku rozjasnil. „Správně. Rozhodně můžeme využít čas k tomu, co jsme si předsevzali. Jsem zvědavý, zda jsou ptáci po včerejší bouři ještě na skalách.“

„Teple se oblékněte,“ napomínal je Arak. „Teplota klesla na mínus deset stupňů a vítr je ledový.“

Sammy vyndal oblečení do sněhu. Přitom vzpomínal na Aanju a trochu provinile se usmíval. Kapuci si přetáhl přes hlavu.

Devátá kapitola

O chvíli později už šli do kopce – ke skalám. Čím výš stoupali, tím chladnější byl vítr. Matiuse se schoulil a schoval obličej do koženové kapuce. Vzduchem poletovaly kousíčky ledu a bodaly jako jehličky.

Znovu a znovu se Sammy díval dolů na moře. Křik mořských ptáků utichl. Zátoka pod nimi byla prázdná, osamělá a nezvykle bílá. Zdálo se, že zmizel všechen život.

„Kolonie je přímo pod námi,“ vysvětloval dr. Wembley. „Ale nevím, zda tam dolů vede nějaká cesta.“

Maja utíkala kousek před nimi a zmizela za skalním výběžkem. Přátelé spatřili maličkou vyšlapanou pěšinku, která vedla dolů do skal. Skalní plošina nahoře byla prázdná.

„Raději to necháme být,“ řekl dr. Wembley. „Nemůžeme se odvážit sestupu. A navíc se kolonie zdá být úplně prázdná.“

„Já bych tak rád viděl, zda tam jsou alky,“ žadonil Sammy. „Máme s sebou výstroj. Když se zajistíme lanem, nemůže se přece nic stát.“

„No dobrá.“

Dr. Wembley zajistil oba chlapce a pak sebe. Potom připevnil lano k vyčnívající skále.

„Půjdu první,“ řekl. Chlapci ho následovali. Mezi sebou měli odstup několik metrů. Sestup byl namáhavý, protože museli překonávat mnoho úseků, kde byla skála pokrytá tenoučkou ledovou vrstvou. Dr. Wembley pečlivě zvažoval každý krok. „Je to nesmyslné, co děláme. Musíme se vrátit!“

„Tamhle nahoře! Jsou tam ještě nějaké alky!“ zvolal Sammy vzrušeně. „Myslíte, že mají ještě nějakou šanci?“

„Určitě, pokud jsou dost silné. Část pobřeží Coatsova ostrova na jihozápadě a na jihovýchodě přece ještě není ucpána ledovými krami.“

„Škoda, že nemůžeme přenést Linjavut tam,“ litoval Matiuse.

„Vlastně by mně to ani nevadilo, kdybychom tu zůstali déle,“ přiznal se Sammy. „Ostrov se mi líbí. A Maje...“ Uprostřed věty se zarazil. „Tamhle sedí mladá alka. Je chudák úplně samotná!“

I Matiuse a dr. Wembley teď uviděli ptáče, které na sobě ještě mělo hnědé chmýří.

„Někdy se z nějakých důvodů stane, že rodiče začnou hnízdit až příliš pozdě v roce,“ opatrně vysvětloval dr. Wembley. „Tenhle malý pták nemá šanci. Možná, že se jeho rodičům něco stalo.“

„Ale – přece ho tam nemůžeme nechat zemřít hladem,“ řekl Sammy. „Prosím, vezměme ho s sebou. Přece ho můžeme krmit a odchovat ho.“

Matiuse se zasmál. „Ochočená alka jako domácí zvíře.“

„Je to nebezpečné, Samueli,“ řekl dr. Wembley. Skála může být zledovatělá.“

„Vždyť přece máme zajišťovací lano. Prosím vás, dovolte mně, abych zkusil zachránit toho malého chlapíka.“

„No – tak dobře.“

„Děkuji!“

Opatrně, centimetr za centimetrem se Sammy posunoval ke skalnímu výběžku, kde seděl mladý pták, který se ustrašeně tiskl čím dál těsněji ke skále.

„Hej, ty, vždyť já ti nic neudělám, chci ti jen pomoci.“ Sammy chlácholivě mluvil na mladou alku. Opatrně natáhl ruku, vzal alku z jejího skalního úkrytu a opatrně ji podával nahoru Matiusevi, který mezitím sešplhal o kousek dolů k němu. Matiuse podal ptáče dál doktoru Wembleyovi.

„Teď se ale hned vrátíme zpátky,“ přál si dr. Wembley. „Pro dnešek končíme s lezením!“

Pomalu lezli oba chlapci nahoru za svým učitelem. Dr. Wembley se dostal na vrchol skály a pomáhal Matiusevi přes poslední výstupek.

Sammy se na chvilku zadíval nahoru, kde se nad skálou vynořila Maja, vrtěla ocasem a přátelsky očichávala malou alku. Špatně šlápl, po hrozný zlomek sekundy se bezmocně řítil do hloubky, až tam, kam to dovolilo lano. Velkou silou byl vržen proti ostré skále a vykřikl. Ostrá bolest ve stehně ho téměř zbavila vědomí.

Jako z dálky slyšel volání učitele, které se ozvěnou opakovalo ve skalách: „Sá – mý!“

Opatrně, centimetr za centimetrem ho vytáhli dr. Wembley a Matiuse nahoru na skálu. Sammy si instinktivně chránil hlavu pažemi. Bolesti naříkal. V ráně na stehně to začalo pulsovat a škubat. Roztrženou kombinézou prosakovala krev. Dr. Wembley ho vyzvedl přes poslední výčnělek a položil jej do trávy. Přes hroznou zimu Sammymu na čele vyvstával studený pot. Maja kňučela a olízla Sammymu ruku.

Učitel poprosil Matiusa: „Běž dolů do zátoky. Maja ti ukáže cestu. Doufám, že tam bude Arak nebo Maakilutovi. Musíme donést Sammyho do tábora. Dokážeš to?“

„Samozřejmě,“ řekl Matiuse. „Pojď, Majo, musíme přivést pomoc pro tvého pána.“

Pes poslechl. Matiuse se ještě zaraženě podíval na svého poraněného kamaráda. Dr. Wembley začal rozřezávat kombinézu v okolí rány a snažil se zastavit krvácení.

Desátá kapitola

Ačkoliv Matiuse celou cestu do tábora utíkal, trvalo to přece hodinu a půl, než se konečně vrátil s Theem, Derkem a Petrem. Theo s sebou nesl tlustou deku z pevné, teplé tulení kožešiny. Na ni uložili Sammyho a mladou alku, která se už docela důvěrně tulila k Sammyho boku. Dr. Wembley, Derek, Petr a Theo vzali každý jeden cíp nosítek. Pomalu a opatrně se průvod ubíral směrem k táboru. Matiuse se unaveně vlekl vedle nich.

„Kde je Arak?“ ptal se Sammy.

„Chtěl navštívit Johna,“ vysvětloval Theo. „Ale možná, že zatím už bude doma, až se vrátíme.“

Sammy přikývl a zavřel oči. Pulsující bolest v jeho stehně jen nepatrně polevila.

Dr. Wembley a Theo se ve stanu snažili vysvléknout Sammymu jeho kombinézu, když vstoupili Arak a John.

„Právě jsem se dozvěděl o nehodě,“ řekl rychle Arak. Dr. Wembley mu hned uvolnil místo u Sammyho lůžka.

„Arak,“ řekl Sammy s úlevou a sáhl po jeho ruce.

I John Okkumaluk přistoupil blíže a prohlížel zející ránu na Sammyho stehně. Oba muži se na sebe ustaraně podívali.

„Theo, prosím tě, podej sem lékárničku!“

Arak podal Sammymu utišující lék, pak desinfikoval a obvázal ránu. John mu přitom pomáhal.

„Stehenní kost je zlomená,“ vysvětloval doktoru Wembleyovi, který neklidně čekal u vchodu do stanu. „Je to znečištěná zlomenina. Chlapec se musí co nejrychleji dostat do lékařské péče. Ptačí skály jsou plné trusu a výkalů. Je tu nebezpečí infekce.“

„I přesto, že je taková zima?“ zeptal se dr. Wembley polekaně.

„Ano, určitě. Jsou bakterie, které se i při těchto teplotách cítí ještě dobře.“

„Připouštím, že Sammyho tatínek nás za pár dní nechá hledat,“ vyjádřil své mínění Arak.

John pochybovačně potřásl hlavou. „To může trvat.“

„Uvázli jsme tu a nemůžeme dělat nic jiného než čekat. Čím ošetruješ takové rány, Johne?“

„Mám tu několik mastí a šťávy z bylin, které působí protizánětlivě. Ty vám rád dám k dispozici. Jinak musíme doufat v nejlepší.“

„Modlit se,“ řekl Arak.

John souhlasně přikývl. „Je to tak!“

Odpoledne uplynulo. John ošetřil Sammymu nohu ostře páchnoucí tinkturou a převázal ránu.

Vyčerpaný Sammy upadl do neklidného spánku. Jeden u něho vždycky bděl. Ostatní se nečinně zdržovali poblíž tábora. Nikdo neměl chuť něco podnikat.

Nakonec se k večeru zešeřilo. Muži s Matiussem seděli společně v kuchyňském stanu. John byl u Sammyho.

John přenocoval v táboře. Když se Sammy probudil ze svých neklidných snů, viděl nad sebou ve světle jediné lucerničky Johnův nebo Arakův přátelský obličej. V noze mu to pulsovalo, rána bolela a pálila. Ale přítomnost obou Inuitů ho zvláštním způsobem uklidňovala.

Za svítání bylo Sammymu hůře. Probudil se celý zpocený a chvíli tiše ležel. Arak seděl vedle něho. Hlava mu klesla na prsa a Bible mu vyklouzla z ruky a spadla na Sammyho deku. Sammy po ní sáhl. Tu se Arak probudil a napřímil se.

Starostlivě setřel Sammymu pot z čela a změřil mu puls.

„Mám žízeň,“ šeptal Sammy.

Arak mu nalil trochu čaje.

„Měl jsem takové divné sny. Přečteš – přečteš mně něco z Bible?“

Arak přikývl a otevřel na kolenou starou knihu. Hlas mu selhával, když začal tiše číst:

„Amen, amen pravím vám: Kdo nevchází dveřmi do ovčince ovcí, ale vchází jinudy, ten zloděj jest a lotr. Ale kdo vchází dveřmi, pastýř jest ovcí. Tomu vrátný otvírá, a ovce hlas jeho slyší, a on svých vlastních ovec ze jména povolává, a vyvodí je. A jakž ovce své vlastní vypustí, před nimi jde, a ovce jdou za ním; nebo znají hlas jeho. Cizího pak nikoli následovati nebudou, ale utekou od něho; nebo neznají hlasu cizích.

Tedy opět řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že já jsem dveře ovcí. Všichni, kolikž jich koli přede mnou přišlo, zloději jsou a lotři, ale neslyšely jich ovce. Já jsem dveře. Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude, a vejde i vyjde, a pastvu nalezne. Zloděj nepřichází, než aby kradl a mordoval a hubil; já jsem přišel, aby život měly, a hojně měly. Já jsem ten pastýř dobrý. Dobrý pastýř duši svou pokládá za ovce.

Já jsem ten dobrý pastýř, a znám své, a znají mne mé. Jakož mne zná Otec, a já znám Otce, a duši svou pokládám za ovce.

Ovce mé hlas můj slyší, a já je znám, a následují mne. A já život věčný dávám jim, a nezhynou na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé. Otec můj, který mi je dal, větší jest nade všechny, a žádný jich nemůže vytrhnouti z ruky Otce mého. Já a Otec jedno jsme.“

Sammy tiše poslouchal. Na čele mu vyvstaly kapky potu. Oči se mu leskly horečkou.

Stan postupně ožíval. K lůžku Sammyho přišel John. Opatrně mu sundal obvaz z nohy, prohlédl okraje rány a opět ji ošetřil svou tinkturou.

„Ta noha mě moc pálí,“ naříkal Sammy.

Derek zůstal u něho, zatímco ostatní přešli do kuchyňského stanu na snídani. Ale nikdo neměl moc chuť na jídlo.

„Jak se daří Sammymu?“ Matiuse vyslovil to, na co se ostatní neodvažovali zeptat.

„Je velice nemocný!“ řekl John důrazně. „Rána se zanítila a Sammy má vysokou horečku! Musíme co nejrychleji – slyšíte – co nejrychleji přivést pomoc. Jinak může Sammy přijít o nohu – nebo, nebo dokonce...“ John nedořekl větu.

„Ach ne!“ Theo zděšeně hleděl na staršího muže. Pak si rukama zakryl obličej. „To – to je zlý sen.“

„Jak se to mohlo stát?“ otázal se dr. Wembley. „Vždyť jsme ránu vyčistili a desinfikovali.“

John smutně potřásl hlavou.

„Někdy to nestačí. Rána je velmi hluboká. Stačí, když se do ní dostane nepatrná nečistota...“

„Ano.“

„Vůbec nám nepomůže, když tu budeme sedět a mluvit,“ řekl John energicky. „Musíme sem přivést pomoc, a to co nejrychleji!“

„Ale jak?“ Theo se na něj díval doširoka otevřenýma očima. „Linjavut tu pevně uvázla.“

„Pojedu přes led na saních.“

„To je nesmysl, John!“ řekl Arak klidně. Evansova cesta není pokrytá ledem ani do poloviny.“

„A kromě toho – tvoji tři psi už nejsou mladí,“ dodal Theo zamyšleně.

„Já vím.“ John udělal pohyb rukou, jako by chtěl zabránit dalším námitkám. „Zeptám se Sammyho, zda mně dá Maju, aby šla s námi. Dobře se snáší s mým vedoucím psem. A ona pozná, že je to důležité. Vezmu si s sebou váš nafukovací člun a dostatek benzínu.“

Theo se na něho nechápavě díval.

„Pojedu na saních až k okraji ledového pole a pak budu pokračovat na nafukovacím člunu a přivedu pomoc z Coral Harbouru.“

„To je nemožné. Jak chceš proplout s nafukovacím člunem mezi ledovými krami? To nejde!“

„Mladý muži,“ řekl John a přes obličej mu přelétlo něco jako úsměv. „Ztrácíme tu drahocenný čas. Strávil jsem celý svůj život mezi ledem! Věř mi, že vím, co jde a co nejde!“

„Doprovodím tě,“ řekl hned Arak, „a přivezu zpátky saně.“

„Ne,“ odporoval mu John. „Hoch tě tady nutně potřebuje.“

Arak pochybovačně přikývl.

„Pojedu s tebou já,“ řekl Theo. „Je to prostě moje povinnost.“

John se na něho chvílku zkoumavě díval. Pak přikývl.

„Promluvím teď se Sammym!“ A přešel ke druhému stanu.

„Jsi si jistý tím, že chceš jít s Johnem?“ obrátil se Arak na Thea. „Cesta je velmi nebezpečná. Dokonce životu nebezpečná. Mám o tebe strach!“

Theo si rukama zakryl obličej. „Prostě to musím udělat. Rozuměj, Araku. Kdyby chlapec zemřel, nemohl bych žít ani já. Víš, nerozumím už ani sám sobě.“ Theo vstal a malinko se usmál. „Jako chlapec jsem věřil v Ježíše – tak jako ty. Ale pak se najednou dostali do popředí kamarádi a parta. Chtěl jsem ukázat, že se nebojím nikoho a ničeho. Kdybych tě býval poslechl, dávno bychom byli v bezpečí v Coral Harbouru. S tou myšlenkou musím žít. Ale – víš, myslím, že mi Bůh dává druhou šanci!“

Arak položil paži kolem ramen mladého muže. „Ano, určitě ti ji dává, Theo!“

Jedenáctá kapitola

Asi ve stejnou dobu stála Aanja v letištní budově v Coral Harbouru. Ve vysílacím středisku měl službu mladík, kterého znala jen málo. „Nepřišel nějaký hovor z vysílačky člunu Linjavut? ptala se ustaraně. „Ne. Ale nedělejte si starosti! Třeba se jim rozbilo něco na vysílačce. Maakilutovi zacházejí s technikou dost bezstarostně.“

„Ano, to bude ono,“ řekla Aanja a otočila se, aby šla zpátky. Ale nemohla se zbavit divného pocitu v oblasti žaludku.

V tu chvíli na přistávací ploše přistál dvoumotorový letoun a pomalu dojížděl. Z kabiny vyskočil pilot a rychlými kroky se blížil k letištní budově.

„Nazdar, Time,“ pozdravila ho Aanja. „Letíte z jihu?“

„Ovšem! Přímo z Quebecu.“ A mladý muž si poklepal na čepici. „Tam dole je bídné počasí. Ledové kry sahají až daleko do Hudsonova zálivu. Něco takového jsem tu v září ještě neviděl!“

„Letěl jste přes Coatsův ostrov?“

„Ne. Ale severní břeh bude úplně zamrzlý. Jako obalený kilometrovým ledovým krunýřem.“

Aanja pocítila jakousi slabost v kolenou. Rychle si sedla na sedadlo v čekárně a horečně přemýšlela.

„Není vám dobře?“ starostlivě se ptal mladý pilot. „Mohu vám pomoci?“

„Ne, ne, všechno je v pořádku.“ Aanja se energicky postavila. „Povězte, Time, poletíte hned zpátky?“

„Ne. Mám tři dny dovolenou, abych navštívil své rodiče tady v místě.“

John tiše vstoupil do druhého stanu. Sammy byl vzhůru. Derek, který stále ještě seděl u jeho lůžka, mu tiše uvolnil místo.

„Poslouchej, Sammy. Chtěl bych, aby se ti co nejrychleji dostalo lékařského ošetření. Theo a já pojedeme nahoru do Coral Harbouru, abychom přivezli pomoc.“

„Ale jak?“ ptal se Sammy bezradně.

„Nejdřív zapřáhneme psy do saní a ti nás dovezou přes led. Potom na nafukovacím člunu. Chtěl jsem se tě zeptat, zda mi svěříš Maju na cestu přes led. Moji psi jsou staří a možná by tu cestu sami nezvládli.“

„Samozřejmě s sebou můžeš vzít Maju. Ale ...,“ Sammy se na lehátku trochu narovnal, „...ale není ta cesta pro vás moc nebezpečná?“

„Bůh nám pomůže!“ řekl s důvěrou Theo, který mezitím tiše vstoupil do stanu.

„Ty – ty věříš v Boha? Že nám pomůže?“

Theo se na něho klidně podíval. „Ano, Sammy, věřím. I když jsem někdy mluvil tak, jako bych dokázal všechno sám. Je mně to všechno moc líto!“

Venku před stanem zavolal John na své psy a na Maju. Bude nejlepší, když pojedeme od osady v západní zátocě,“ navrhl. „Tam jsou mé saně a také cesta bude odtamtud o něco kratší.“

Theo nesl na ramenou složený nafukovací člun. A také pumpičku. John nesl motor.

Arak a ostatní se s nimi vážně a mlčenlivě rozloučili.

Arak řekl jen: „Bůh buď s vámi!“

Ještě dlouho se dívali za oběma muži. Další bdění ve stanu u Sammyho převzal Petr.

Theo a John došli do staré osady v západní zátocě. John vyndal z kamenné stodoly, která se nalézala vedle jeho domu, saně a psí postroje. Theo naložil trochu jídla a výstroj.

Maja se nechala bez odporu opásat postroji vedle vedoucího psa. V pěkném útvaru vyrazili psi kupředu. John a Theo šli vedle saní dolů do zátoky. I tady byly až na břehu nakupené ledové kry. John opatrně

šlápl na pevnou ledovou plochu, kry se tu při bouři zaklínily a zasunuly jedna do druhé a vytvořily téměř vodorovnou stlačenou rovinu. Led jim praskal pod kozačkami.

„Půjde to, Theo,“ řekl John s důvěrou. Pomalu a opatrně se dal vedoucí pes do pohybu. Maja kňučela a vylekaně se ohlížela.

„Neboj se, děvče,“ uklidňoval ji John. „Běž za Ninaqem, ten ti ukáže, kam máš utíkat. Musíme přivést pomoc, pomoc pro tvého pána!“

Maja poslechla. Znovu a znovu se dívala na Ninaqa a přesně vytušila, co udělá, ba ještě víc, opřela se dobrovolně do postrojů, aby, pokud to šlo, ulehčila starému vedoucímu psu.

„Prvotřídní pes,“ řekl John uznale.

Theo se maličko usmál.

Tlustá ledová vrstva sahala stovky a stovky metrů ven do zátoky. Ninaq se musel často vyhýbat strmým okrajům ker a příkrým puklinám. Opatrně a zkušeně znovu a znovu zkoumal podklad, dříve než běžel dál. Přesto led na mnoha místech praskal a skřípal. Theo a John vystoupili ze saní, aby psům odlehčili.

Oběma mužům se zdálo, že už uplynula velmi dlouhá doba, když se konečně dostali na kraj ledu a spatřili otevřené moře.

„Jed’ zpátky ty, John,“ prosil Theo. „Znám zdejší vody se všemi jejich zrádnostmi. S Boží pomocí to dokážu.“

John se na něho dlouho díval. Pak přikývl.

Opatrně, v dostatečné vzdálenosti od okraje kry napumpovali nafukovací člun, naložili do něho nějaký proviant, vodu a zavěsili přívěsný motor. Pak sesunuli člun na vodu. John ho pevně držel na provaze, zatímco Theo opatrně lezl po čtyřech k lámajícímu se okraji kry. Člun tančil po vodě. Vlny se přelévaly přes okraj kry. Theo se přetáhl přes okraj nafukovacího člunu dovnitř a pak se pomalu narovnal. „Hotovo!“ zvedl palec.

„Šťastnou cestu, chlapče!“ řekl John chraplavým hlasem.

Theo mu zamával. Nastartoval motor a pomalu vyjel na otevřené moře.

John se za ním dlouho díval. Pak obrátil saně.

„Pojďte, přátelé,“ řekl psům. „My zase pojedeme domů!“

Dvanáctá kapitola

Hodiny se vlekly nekonečně pomalu. Dr. Wembley šel s Matiusem do údolí, aby chlapcovu pozornost alespoň trochu odvedl od jeho strachu, který se vznášel také nad muži a ochromoval je. Pečlivě pokračovali ve studiu rostlin a sestavili jejich seznam.

„Většina z nich přestála první mráz,“ překvapeně konstatoval Matiuse a třel si promrzlé ruce. „Rostliny a zvířata opravdu dokážou žít v této ledové oblasti.“

„Ano.“ Doktor Wembley smutně přikývl. „V protikladu k nám lidem. Ještě nikdy v životě jsem si nepřipadal tak bezmocný,“ dodal spíš pro sebe. „A získal jsem velký respekt k této zemi a k jejím obyvatelům.“

„Asi vím, co myslíte,“ odpověděl Matiuse.

Hodinu po poledni se vrátil John. Derek mu tiše pomáhal vypřáhnout psy z postraňků.

„Tvůj bratr chtěl přeplout a přivézt pomoc,“ řekl John. „Byla to jeho myšlenka.“

„Ano, vím. On to dokáže!“

Maja běžela do stanu, aby přivítala Sammyho. Přitom vrtěla ocasem.

„Tak jsi zase přišla,“ šeptal Sammy tiše.

Maja zakňučela a olízla mu ruku.

John vešel do stanu. „Mám tě pozdravovat od Thea,“ řekl Sammymu.

„Říkal, že si pospíší, jak jen bude moci!“

Sammy se na něho díval velkýma, nepřírozeně rozšířenýma očima.

„Riskuje pro mě život. I ty jsi to udělal! Děkuji, moc děkuji, Johne!“ Vyčerpaně zavřel oči.

Aanja opustila letiště. Musela informovat Martina Parkera, Sammyho otce, a přitom se toho bála. Šla nahoru ke škole. Pan Parker právě

vyučoval v 10. třídě. Aanja musela téměř dvacet minut čekat, než přišel do sborovny.

Martin Parker k ní rychle přišel. „Vy jste tady, Aanjo?“ zeptal se překvapeně.

„Nepřináším žádné moc dobré zprávy,“ řekla Aanja a snažila se, aby její hlas zněl pevně.

„Sammy? Je něco se Sammym? Stalo se mu něco? Prosím vás, mluvte!“

„Ne, ne,“ uklidňovala ho Aanja. „Dnes jsem mluvila s mladým pilotem Timem Nulaakem, který právě přiletěl z jihu. Vyprávěl o špatném počasí v Hudsonově zálivu. Ledové kry jsou hnány daleko na jih a podle jeho názoru blokují také severní břeh Coatsova ostrova. On ale neletěl nad ostrovem, a tak to neví přesně. Ale pokud měl pravdu, Linjavut tam uvázla, dokonce snad až do příštího léta.“

„Hm!“

„Šla jsem hned za vámi, pane Parkere,“ řekla Aanja. „Samozřejmě, můžeme počkat, zda se Sammy a ostatní vrátí v domluvený den...“

Martin Parker se podrbl na čele a unaveně se na ni podíval. „Co byste dělala vy, Aanjo?“

Další službu u Sammyho převzal Arak. Ani nepotřeboval teploměr, hned viděl, jak mu stoupla teplota.

Dovnitř tiše vstoupil John, ošetřil chlapcovu ránu a dal mu chladný obklad.

„Mám ti vyřídit od Matiusa, že malé alce se daří opravdu dobře,“ podával zprávu, „má výbornou chuť k jídlu.“

„Ano? To je dobře,“ řekl Sammy a usmál se. Pak zase usnul neklidným spánkem. Po chvíli vyděšeně zvolal: „Araku!“

Inuita se nad ním naklonil. „Sammy, jsem tady! Nenechám tě tu samotného!“

„Je už noc, Araku?“

„Ne, je pět hodin odpoledne.“

„Jestlipak to Theo dokáže?“

„Docela určitě.“

„Modlíš se za to?“

„Ano, Samueli, to děláme všichni!“

„Araku?!“

„Copak?“

„Mám – mám strach. Nechtěl bych zemřít. Všechno ve mně pálí jako oheň. Víš – pokud to Theo nedokáže – zemřu.“

Arak spolkl slzy. Bylo to velmi těžké! Ale nemělo smysl něco chlapcovi předstírat.

„Sammy, pamatuješ si ještě, o čem jsme nedávno mluvili?“

„O Ježíši.“

„Ano. Když se dnes obrátíš k Ježíši Kristu, pak budeš v bezpečí. Pán Ježíš, Boží Syn, dal Svůj vlastní život! Zemřel také za tebe. Když v Něho uvěříš, už nikdo ti nemůže uškodit, budeš navždy a navěky u Boha.“ „I když – i když zemřu?“

„I v tom případě!“ Arak otevřel Bibli a četl z Janova evangelia: *„Řekl jí Ježíš: Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude. A každý, kdo jest živ a věří ve mne, neumře na věky. Věříš-li tomu?“*

„Ano,“ zašeptal Sammy. „Věřím tomu! Co ještě musím udělat?“

„Vůbec nic, Sammy. Stačí, když věříš v Pána Ježíše. Řekni Mu, že ses před Ním provinil. A přijmi pro sebe to, že Pán Ježíš jako zástupce za tebe nesl tvé viny, provinění tvého života. Bůh ti je bude moci odpustit a přijme tě za Své dítě.“

„A víc není potřeba?“

„Ne. Abys byl spasen, není víc potřeba. Rozhodl ses?“

„Sammymu se ulevilo. „Ano, chci! Budeš se se mnou modlit?“ Arak přikývl.

Hodinu za hodinou se kolébal Theův nafukovací člun na vodě směrem na sever jako maličká ořechová skořápka. Před ním, za ním a kolem něho se rozprostírala nekonečná vodní plocha.

Theo přivřel oči a zamrkal. Byl moc unavený! Ale nemohl si dovolit žádnou nepozornost. Jednou rukou sáhl po nádobě s proviantem. Po-dařilo se mu nalít z termosky do kelímku trochu horkého čaje a vypít ho. Ten byl dobrý! Stále ještě vanul vítr od severoseverozápadu. Theo opravil kurs a podíval se na hodinky. Sotva se dostane do Coral Harbouru před setměním. Theo se naučil orientovat se podle hvězd.

Martin Parker neklidně chodil po sborovně.

„Kdyby to byl můj syn nebo kdyby tam byla Sára, letěla bych dolů a podívala se po ní,“ řekla Aanja.

„Letět tam? Ale jak?“

„Mladý pilot, o kterém jsem vyprávěla, Tim, má několik dní volno. Třeba by s námi na ostrov zaletěl.“

Martin Parker sáhl po telefonu. Aanja mu dala Timovo číslo. Pilot klidně poslouchal, co mu Sammyho tatínek vyprávěl. Aanja netrpělivě čekala.

Pan Parker se k ní otočil. „Tim Nulaak je ochotný, že s námi poletí na ostrov. Ale ne se svým letadlem. Vezme vrtulník, protože na Coatsově ostrově není žádná přistávací dráha. Za hodinu na nás bude čekat na letišti.“

Aanja si ulehčeně oddechla. „Moc ráda bych letěla s vámi,“ řekla zamýšleně. „Ale pokud by Sammy, Arak nebo ostatní skutečně potřebovali odletět z ostrova, pak je škoda každého místa.“

Pan Parker nerad přikývl.

„Doprovodím vás k letišti,“ řekla Aanja.

Třináctá kapitola

Jenom chvilku byl Theo nepozorný. Zadíval se k západu. Polekaně se narovnal. Ledové kry! Hnaly se přímo na něho! Zabral veslem kolem dokola, aby se jim vyhnul východním směrem. Motor o síle 27 koňských sil poslušně zabíral a táhl člun z nebezpečné zóny. Ale pak před sebou uviděl také ploché kusy ledu. Co měl dělat? Co ještě mohl dělat? Vrátit se? Ale za ním čekal jen ten ledový krunýř, který držel Coatsův ostrov v ledovém sevření. Theo s rozhodností kormidloval na sever. Musí nalézt plavební dráhu mezi ledovou tříští. Kdyby ovšem nějaká špičatá kra propíchla jeho nafukovací člun, byl by všemu konec...

„Bože, nejde jen o mě!“ modlil se Theo. „Sammy zemře, pokud pomoc nepřijde včas. Pane, pomoz!“

Obratně, pomalu a obezřetně manévroval s nafukovacím člunem kupředu. Před ním se třpytila hladina otevřené vody. Jen kdyby našel cestu praskajícím ledem.

Theo se tak namáhal, že se potil, přestože byla hrozná zima. Malé kusy ledu odháněl z cesty pádlem. Člun odtlačoval od ker, které se k němu dostaly příliš blízko. Už jen několik metrů ho dělilo od zachraňujícího volného moře. S jemným násilím se dva mohutné kusy ledu společně tlačily kupředu. Vytlačily člun z vody na led. Theo zarputile bojoval. Pomalu a opatrně lezl po čtyřech po ledu a nafukovací člun táhl na provaze za sebou.

„Ještě několik metrů. Kupředu,“ mumlal Theo a bránil se vyčerpání, které ochromovalo jeho údy. Rty měl z té zimy rozpraskané. „Ještě kousíček! Tam je otevřená voda!“

Led pod ním se začal lámat.

Pan Parker seděl nervózně na sedadle a upřeně se díval před sebe. Tim držel v ruce řídicí páku vrtulníku klidně a s nadhledem. Čím dál se dostávali k jihu, tím častěji se pod nimi vynořovaly ledové kry.

„Podívejte se tam!“ Tímto vzrušeným voláním vytrhl pilot Martina Parkera z jeho myšlenek. „Tamhle pod námi na ledu – vždyť to je nafukovací člun!“

Tim otočil vrtulník a letěl tak nízko, jak jen bylo možné, nad místem nálezu.

„Podívejte se!“ zvolal pan Parker zděšeně. Pod nimi ležel člověk obličejem na ledě.

„Musíte slézt dolů a zachránit toho člověka,“ řekl Tim. „Dokážete to?“ Sammyho tatínek přikývl. Rty měl pevně sevřené.

Pilot sáhl za sebe. „Tady je záchranný žebřík. Pověsíte ho na železné háky, které jsou pod zadními dvířky, a on se sám rozvine. Musíte slézt dolů, navléknout mu vestu s opaskem a připevnit záchranné lano pomocí karabinek a háčků. Rozumíte všemu?“

„Ano. Pan Parker vstal a šel dozadu. Zadní dvířka vrtulníku se zhoupla do strany. Do tváře mu zavanul ledový vítr. Martin Parker zavěsil žebřík a spustil dolů záchranné lano. Sám vylezl na žebřík. Pomalu, bojuje proti hrozně zimě a proti závratí, slézal dolů, až se dostal k osobě na ledu. Jednou rukou se držel žebříku a druhou rukou se snažil navléknout muži vestu s opaskem. Ačkoliv Tim udržoval letoun v klidu, jak jen mohl, dvakrát se mu to nepodařilo. Až potřetí se to konečně povedlo. Parker připevnil a zajistil lano pomocí karabinek a zdviženým palcem dal Timovi znamení. Hukot větru přehlušoval hřmění motoru, když byl muž vytahován pomocí záchranného lana do výšky. Martin Parker šplhal po žebříku vedle něho, přidržoval ho, pomohl dostat muže do vrtulníku, a když tam byl i on sám, zavřel dvířka. Parker vyprostil obličej muže z tlusté kožešinové kapuce.

„Theo!“

Mladý muž zamrkal.

„Pane Parkere,“ zamumlal. „Bohu buď dík, to bylo opravdu v poslední minutě.“

„Poletíme zpátky do Coral Harbouru,“ dal Sammyho otec pokyn pilotovi. „Ten člověk musí do nemocnice.“

„Ne – nepoletíme tam,“ protestoval rychle Theo. Olízl své rozpraskané rty. „Já – já už jsem v pořádku. Musíte letět na ostrov, do zátoky východně od kolonie alek. Hoch musí do nemocnice.“ Theo se neodvážil pohledu na Martina Parkera. „Váš syn měl nehodu, pane Parkere. Spadl ze skály.“

Sammyho tatínek strnul. „Ale je naživu?“

Theo přikývl.

„Pospěšme si,“ řekl Tim, nabíral výšku a zrychloval.

Pak se otočil k Theovi: „Ve skříňce za vámi jsou suché šaty. Pane Parkere, nalijte mu, prosím, trochu čaje.“

Theo se převlékl a vděčně se napil horkého čaje. Viditelně se zotavil.

Čtrnáctá kapitola

„Theo to dokázal!“ S těmito slovy vtrhl Matiuse do stanu. „Nad zátokou krouží vrtulník a hned bude přistávat.“

Arak se na něj nevěřícně zadíval. „Už? To se tam dostal neuvěřitelně rychle!“ – „Doufejme, že to bude dost rychle i pro Sammyho,“ dodal si k tomu v myšlenkách. Hoch měl vysokou horečku. Od rány na noze stoupal vzhůru ke slabině světle červený pruh. V tu chvíli zaslechl i Arak hřmění motoru. Pak utichlo.

O několik minut později přiběhl do stanu pan Parker, následovaný pilotem a Theem. Bez mnoha slov donesli čtyři muži Sammyho do vrtulníku. Sammy se probral z polospánku.

„Araku,“ zašeptal. „Araku!“

„Prosím vás, poleťte s námi,“ požádal ho pan Parker.

„Ano.“

„Z ostrova vás dopravíme tak rychle, jak jen to bude možné,“ slíbil Sammyho tatínek ostatním.

„To není žádný problém,“ řekl Theo. „Chvíli tu ještě vydržíme. Hlavně, že se Sammymu dostane pomoci!“

„Budu dávat dobrý pozor na Maju a na malou alku,“ slíbil Matiuse a vzal kamaráda za ruku.

„Děkuji!“

Vrtulník se vyzdvihl od země se Sammym, jeho otcem, Arakem a pilotem na palubě.

„Kam poletíme?“ ptal se Tim.

„Čas nás tlačí,“ varoval Arak.

„Coral Harbour, nemocnice,“ navrhl Tim. „Chirurg, jeho asistent a anesteziolog tam v tuto chvíli jsou, aby dělali menší operace. Zítra poletí dál do Rankin Inletu.“

Martin Parker souhlasil.

Tim se vysílačkou spojil s Coral Harbourem, takže se všechno připravovalo k přijetí pacienta ...

O dva týdny později.

„Je mně dlouhá chvíle,“ stěžoval si Sammy a díval se z okna svého nemocničního pokoje. „Kdy mně konečně dají chodící sádku?“

„Ty jsi nepoučitelný, Sammy Parkere,“ zlobila se Aanja. „Ještě se ti nezahojila rána na noze a dostáváš pořád vysoké dávky antibiotik na ten ošklivý zánět! Buď vděčný, že ještě žiješ.“

Sammy nesměle přikývl. „Máš pravdu. Opuště!“

Opřel se a pozorně se na Aanju zadíval. „Jsem vděčný. Nikdy nezapomenu, co pro mne udělali Theo, Arak, John a ostatní. Ale především Bůh, který mně tak pomohl, že se zase uzdravím. Budu Mu za to stále děkovat...“

V tu chvíli se otevřely dveře nemocničního pokoje a dovnitř vběhl Matiuse.

„Podívej se, koho jsem přivedl s sebou!“

Sammy vykulil oči. „Araku! Jak je to pěkné, že jsi přišel. A John! John, co tu děláš?“

Matiuse rozepnul parku a sáhl dovnitř. Vytáhl mladou alku, která se důvěřivě batolila po Sammyho příkrývc. Sammy ji pohladil prstem po měkké hlavičce. „Budu jí říkat Sylvie.“

„Vy jste nemožní,“ vrtěla hlavou Aanja. „Co když to uvidí sestra!“

John se smál. „U vás se opravdu něco děje. Myslím, že bych přece zase mohl žít v Coral Harbouru. Společně toho ještě určitě mnoho zažijeme!“

KONEC

